

**Vi befinder os midt i en kamp
for USA's sjæl.**

»Hvorhen, USA:

**Ny Silkevej, eller Atomkrig?«
LaRouche PAC Internationale
Webcast,
28. april, 2017**

Vi befinder os midt i en kamp for USA's sjæl, for det amerikanske præsidentskabs sjæl. Vi ser denne kamp blive mere intens over spørgsmålet, »Hvorhen, USA?«, med den titel, som Helga Zepp-LaRouche gav den nylige Schiller Institut-konference i New York City – »Hvorhen, USA: Ny Silkevej, eller Atomkrig?«. Der er i løbet af den seneste måned, siden det meget ukloge angreb, som Trump-administrationen beordrede mod Syrien, sket det, at det er kommet offentligt frem, at der rent faktisk finder et britiskanført kup sted i USA imod Trump-administrationen. Indholdet er de løgne, de fabrikerede efterretninger, der er kommet fra britisk efterretning og er blevet bulldozet hen over præsident Trump; meget på samme måde, som Tony Blair brugte løgnene om maseødelæggelsesvåben i 2003 for at bringe USA ind i Irakkrigen.

***Vi må bruge det bedste fra alle kulturer
og skabe en virkelig universel
renæssance!***

Vært Matthew Ogden: God aften; det er 28. april, 2017; jeg er Matthew Ogden; velkommen til vores LPAC webcast fredag aften, her på larouchepac.com. Med os i studiet i dag har vi en

særlig gæst, Mike Billington fra *Executive Intelligence Review (EIR)*, som vi har inviteret i dag pga. af den aktuelle, strategiske situations ekstraordinære natur.

Vi står naturligvis blot to uger fra det meget betydningsfulde Bælt & Vej-topmøde, der finder sted i Beijing, Kina, den 14. og 15. maj; og det er altså præcis to uger fra i morgen. Flere dusin statsoverhoveder fra lande i hele verden har bekræftet deres deltagelse. Som vi har rapporteret, så er den russiske præsident Putin inviteret som æresgæst til at deltage i Bælt & Vej-topmødet. Vi fortsætter vores kampagne for at opfordre præsident Donald Trump til at deltage i dette topmøde, som særlig gæst; og for at bruge det som hans mulighed for at gengælde præsident Xi Jinpings tilbud om, at USA kan gå med i det nye paradigme for udvikling og fred, som repræsenteres af Bælt & Vej, eller den Nye Silkevej.

Vi befinder os midt i en kamp for USA's sjæl, for det amerikanske præsidentskabs sjæl. Vi ser denne kamp blive mere intens over spørgsmålet, »Hvorhen, USA?«, med den titel, som Helga Zepp-LaRouche gav den nylige Schiller Institut-konference i New York City – »Hvorhen, USA: Ny Silkevej, eller Atomkrig?«. Der er i løbet af den seneste måned, siden det meget ukloge angreb, som Trump-administrationen beordrede mod Syrien, sket det, at det er kommet offentligt frem, at der rent faktisk finder et britiskanført kup sted i USA imod Trump-administrationen. Indholdet er de løgne, de fabrikerede efterretninger, der er kommet fra britisk efterretning og er blevet bulldozet hen over præsident Trump; meget på samme måde, som Tony Blair brugte løgnene om maseødelæggelsesvåben i 2003 for at bringe USA ind i Irakkrigen.

Men dette var ikke et enestående tilfælde for Irak i 2003, eller for Syrien i 2017. Dette er den måde, hvorpå briterne har spillet deres imperiespil i det ene årti efter det andet; de har brugt USA som deres dumme kæmpe, med det formål, fortsat at holde verden opdelt. Denne del-og-hersk-strategi har været en britisk imperiestrategi i århundreder, og tiden

er inde til, at USA bliver intelligent og siger, »Det er slut! Vi vil ikke lade os bruge på denne måde; og vi vil tage imod det Nye Paradigme med 'win-win'-samarbejde«. Briterne og deres rejsekammerater i USA har sandelig været meget ligefremme i deres forsøg på at destabilisere og vælte Trump-administrationen, fordi de var meget bange for, at han ville gennemføre, hvad han har sagt. Ikke flere regimeskift; ikke flere imperialistiske krige, og vi vil samarbejde med Rusland og med Kina. Det sidste var lidt mere komplekst, men det om Rusland var meget klart. Men som vi ved, så har præsident Trump og præsident Xi Jinping fra Kina, siden topmødet med præsident Xi, haft meget tætte, personlige relationer og har regelmæssigt haft samtaler. Denne kommunikationskanal er afgørende, især med det brændpunkt, som nu er vokset frem direkte på Kinas grænse, i tilfældet Nordkorea.

Vi vil bruge tilfældet Nordkorea som en case study, men i sammenhæng med denne meget bredere opfattelse af opgøret over, hvilket system, der i fremtiden vil styre verden: det imperialistiske del-og-hersk, eller et nyt 'win-win'-paradigme for fred og udvikling. I denne sammenhæng har vores gæst her i dag, Mike Billington, netop udgivet en ny artikel, som er en meget vigtig artikel, I bør læse . Den er meget klar. Den har den provokerende titel og stiller spørgsmålet, »Hvorfor er Korea ikke allerede genforenet?«.

(Artiklen findes i EIR's seneste nummer, men er kun tilgængelig for abonnenter. Andre artikler kan læses gratis – se knappen EIR på vores hjemmeside. Du kan henvende dig til vores kontor mht. at tegne abonnement på EIR, tlf. 35 43 00 33 – red.)

Hermed giver jeg ordet til Mike og lader ham gennemgå lidt af indholdet, de aktuelle udviklinger, og så spørgsmålet, som han fremlægger i sin artikel:

(engelsk):

MICHAEL BILLINGTON: Thank you, Matt. In fact, the purpose of this article was to show that the answer to that question is that there is {no} legitimate reason that Korea is not peaceful and at least on the way to reunification already. I'll review some of that material here. But let me start. There were some extraordinary developments today; so let me give a short update on the crisis. It has to be noted that this is a very serious crisis, in the sense that were something like what happened with Syria, where Trump was – as Matthew said – lied to coerced into carrying out an attack against Syria for absolutely no reason; on totally false intelligence. Were that to happen in Korea, this would not be like an attack on an airbase in Syria. This would lead to a total disaster throughout all of East Asia and perhaps even global nuclear war. Whether or not they could take out North Korea's nuclear capacities, North Korea – as I'm sure people know, because it's all over the press – they have massive conventional capacity. Their armaments lie a total of 30 miles from the capital [of South Korea] Seoul, this beautiful, developed, advanced city; which could be just absolutely wiped out if there were a war. And they could possibly attack even Japan, let alone US bases within South Korea; so this would be a move of insanity. The Japanese and the South Koreans know this very well. I should point out that our friends in South Korea

note that there is no panic in South Korea; because they've been through these kinds of things before, and they simply assume that nobody is crazy enough to launch a preemptive attack on North Korea.

But, because of what happened in Syria, a lot of people – including all of us – were very concerned that the British might pull off another stunt and get Trump to go with this. What happened today is extremely important. Trump himself did an interview with Reuters, in which he said on North Korea, “We'd love to solve things diplomatically, but it's very difficult. But Xi Jinping is playing a crucial role in this. I believe he's trying very hard. I know he would like to be able to do something. Perhaps it's possible that he can't, but I think he'd like to be able to do something.” Then, most extraordinarily, he said about Kim Jung-Un, the leader in North Korea and grandson of the founder of North Korea, Kim Il-Sung, he said, “He's 27 years old. His father dies; he took over a regime. So, say what you want, that's not easy; especially at that age. Now I'm not giving him credit, or not giving him credit. I'm just saying it's a very hard thing to do. As to whether or not he's rational, I have no opinion, but I hope he's rational.” So, this is useful. He then returned again to the fact that he has very good personal relations with Xi Jinping: “I feel that he's doing everything in his power to help us with a big situation. I wouldn't want to be causing difficulty right now for him; and

I

certainly would want to speak to him first before taking any action." Very useful.

Then Secretary of State Rex Tillerson, who chaired a meeting at the UN Security Council this morning of ministers, taking the

place of that wacky lady we have in there right now speaking for

the US too often. But Tillerson was not wacky; not at all.

He

was very clear in his presentation to the UN Security Council.

He said, "For too long, the international community has been reactive in addressing North Korea. Those days must come to an

end. Failing to act now on the most pressing security issue in

the world may bring catastrophic consequences." Now, what does

he mean to act now? The press headlines all over the world are

"Trump and Tillerson Are Threatening War on North Korea; They Want To Act Now. It's the End of Strategic Patience", which was

the policy of Obama. But keep in mind, "strategic patience" was

not being patient; it was saying "We will not talk to North Korea. We refuse to talk to North Korea; we simply sit back and

constantly increase the sanctions, increase the military build-up

around their border until they do what we say." Which, of course, they won't do as long as they're being threatened.

So, the question is, what does it mean to act now? Does it not mean, let's get back to talks, let's negotiate. What the President said about Kim Jung-Un is a very serious comment. Here's somebody who's in a difficult position.

Then, Tillerson said the following: "Our goal is not regime

change. Nor do we desire to threaten the North Korean people, or destabilize the Asia-Pacific region. Since 1995, the US has provided \$1.3 billion in aid to North Korea; and we look forward

to resuming our contributions once the country dismantles its weapons program.” Now that 1995 is a reference to something called the Agreed Framework, which I’m going to mention when I go

through some of the history on this.

Even more powerful, Tillerson – in an interview with NPR before he went into the UN Security Council – said the following: “You know, if you listen to the North Koreans, their

reason for having nuclear weapons is that they believe it is their only pathway to secure the ongoing existence of their regime. We hope to convince them that you do not these weapons

to secure the existence of your regime. We do not seek a collapse of the regime. We do seek an accelerated reunification

of the peninsula; we seek a de-nuclearized peninsula, and China

shares this goal with us.”

Now these are very positive steps; and they refute the British headlines and the {Washington Post} and {New York Times}

headlines that say “Get ready. We’re going to have a war in Korea.” So, this I think is extremely important. Let me go through a bit, some of the history of this; because even in my reviewing to write this article, I was a bit astonished at how close we were, twice before, to having a peaceful relationship in

the Korean peninsula and potentially even being reunified or being on the course to reunification.

The key point, I think, is that the British assets in the White House over the last 16 years – Bush and Cheney, and then

Obama, who served the British purpose of keeping the world divided East and West, as Matthew was pointing out. The key to doing that was making sure the US did not have good relations with Russia, and making sure the US did not have good relations with China. They used the South China Sea, they used Ukraine, they used Syria; all of these really had nothing to do with the South China Sea or Ukraine or Syria. They had to do with preventing any potential for the US and Russia to work together, and the US and China to work together. This is empire; that's the way empire works to keep the world divided, especially the East-West divide.

Let's go back to what Tillerson was referring to in 1995. What happened was that the North Koreans were part of the UN Non-Proliferation Treaty and non-nuclear development agreements; that they wouldn't develop nuclear weapons. Then in the early '90s, the IAEA – the International Atomic Energy Agency – believed that they were using small test reactor at Yongbyon. It was a graphite-moderated reactor which produces plutonium as a side-product of producing energy. So, they believed that they were hiding the plutonium being produced at the Yongbyon plant and using it produce weapons. This led to a very serious crisis.

The Clinton administration and their Defense Secretary at the time, William Perry – and I'll mention Perry a couple of times here – were very seriously considering a strategic take-out of the Yongbyon plant. Would that have been as serious as now? I

don't think so, but it would have been very serious. What happened is quite interesting. Former President Jimmy Carter went to North Korea – supposedly on his own; I'm sure this was very carefully worked out with President Clinton. But he went

on

his own; he met with Kim Il-Sung who was still alive at that time, the original head of North Korea. Out of that meeting, [they] came to an agreement that they would, through negotiations, come up with an agreement to solve the crisis; which they did. It was called the Agreed Framework of 1994. This was quite extraordinary. The North Koreans agreed to dismantle the Yongbyon nuclear plant and to stop construction on

two other plants that also were graphite and could produce plutonium. In exchange, the US built a nuclear plant for North

Korea. The US and the South Koreans were, and they began – they

didn't get very far – to build a large 1000-megawatt nuclear plant; but it was going to be a light water reactor that didn't

produce fuel for nuclear weapons. It was a safer form of a nuclear plant. In the meantime, they did provide oil, until they

got the nuclear plant going, for heating.

They agreed to start negotiations toward a peace agreement.

The US and North Korea are officially still at war. After the Korean War, there was not a peace agreement, but just an armistice to stop the fighting. Officially, there is no peace agreement; we do not have normal relations with North Korea.

We're actually in a state of war with North Korea. Clearly, the

North Koreans want to have a normal relationship with the US, not

to be constantly threatened. It was agreed that that would happen. This was moving forward quite well; it was slow, there

were problems. The US didn't live up to all its agreements; but

it was moving forward.

Then, extremely importantly, in 1998, Kim Dae-jung was

elected President of South Korea. Kim Dae-jung was a very interesting character; he had been a very strong opponent of the military regimes in South Korea. He had been thrown in jail several times, and there was a point where he was about to be executed; the US intervened and saved his life at that time. By 1998 things had changed; there was more of a move towards getting away from military regimes. They weren't exactly dictatorships; they were elected, but they were military regimes. Kim Dae-jung was elected. He immediately began to not only democratize domestic policies, but he set up something called the Sunshine Policy, which was we will work with North Korea on development; on opening up economic collaboration as the basis over the long term to establish peace between us and long-term reunification. So, Kim Dae-jung was in power. William Perry, the Defense Secretary – he had left being Defense Secretary by that time – but in a recent article on his history in all of this, said that towards the end of the Clinton administration, they were working to take that agreement even further. To have the North basically swear that they were giving up all weapons programs, in exchange for having a peace agreement and setting up normal relations between the two countries. It was so close that they had actually planned a Presidential visit to North Korea; that Clinton would visit North Korea. Unfortunately, as William Perry points out, the Clinton administration ran out; and Bush and Cheney came in. You may

remember that the Defense Secretary under Bush and Cheney was Colin Powell, a general; a fairly wise gentleman. He, in his first press conference, said we intend to engage with North Korea, and pick up where Clinton left off. Very important.

The

{next day}, Bush – with Cheney behind him and Paul Wolfowitz around – said “There will be no engagement with North Korea. They’re a dictatorship.” Sounds familiar, right? Dictators. “We will not talk to them. There will be no engagement.” And Colin Powell was basically put in his place, and the whole process began to fall apart; at least in terms of the US working,

collaborating, and playing a key role in collaboration with North

and South Korea, and Russia and China and Japan.

In any case, Kim Dae-jung and the others – Russia, China, Japan, North Korea, South Korea – continued the process. They basically said OK, that’s what Bush and Cheney are saying; but this is the future lives of our country and really of the world.

They moved forward. Kim Dae-jung, by 2002, was successful in setting up an extraordinary process. I should mention here that

Lyndon LaRouche’s ideas through that period – 2000-2002 – were all over South Korea. One of our members, Kathy Wolfe, was going

back and forth; she was meeting with people in the government, around the government, cultural people in South Korea. You may

remember that 1992 was when Lyndon LaRouche first came up with the idea at the time of the fall of Soviet Union, that we should

build a New Silk Road; we should have a Silk Road which would bridge Europe, Russia, China, and bring them together around a development process by building the New Silk Road – what the Chinese called the Eurasian Land-Bridge.

So, Kim Dae-jung, the South Korean President, built a

process he called the Iron Silk Road. I can assure you there was an influence there; that term didn't come out of nowhere. LaRouche had always said that the New Silk Road should go from Busan to Rotterdam. Busan is at the southern tip of South Korea. In other words, it had to go through North Korea, through Russia, and also through China into Europe. So, this idea of the Iron Silk Road was taking shape. It was taking shape so much – put that first map on [Fig. 1]. This is the map. The plan was to reconstruct two rail lines from South Korea into North Korea, which of course had been shut down. There was an armed Demilitarized Zone [DMZ] with fences on either side; and a no man's land in between. The idea was to build rail connections as you can see on the map. One of them going through the West, that would go up through Pyongyang and then into China. One that would head out towards the West and go up towards Russia into Vladivostok and hit the trans-Siberian railway in both directions, actually. Indeed, they began this process. Kim Dae-jung went to the North and met with Kim Jong-Il, who was the son of Kim Il-Sung; who was in power. Kim Il-Sung literally died the year they signed the Agreed Framework; but his son continued it. They made this process; they built this process up. By 2002, they literally opened up the Demilitarized Zone fences in both of those spots. Both the North-South and the [inaud; 21:43]; they cut the DMZ fences. Soldiers from both the North and South went into the DMZ and began clearing the mines that were all over the place in the DMZ. They reconstructed the rail line between

the two countries. In 2002 [Fig. 2] you had the extraordinary event of a railroad going across the DMZ; going from South Korea into North Korea. Symbolic, because there had to be a lot of construction on the rail lines to make them connect all the way through. But as you can see here, they had a big banner in the front; the Reunification of the Koreas. This was an extraordinary event, which we reported in {EIR} at some length; these pictures were in those articles back in 2002. It wasn't just the railroads. At the same time, Kim Dae-jung began an industrial park in North Korea – the Kaesong Industrial Park. This was across the border in North Korea with South Korean companies setting up factories in the North with North Korean labor. This grew to the point where recently there were 123 South Korean companies working in the North. This was obviously in the direction of setting up collaboration between the South Korean industry and the skilled but very poor workforce in the North. So, this was proceeding forward. They also set up six party talks. You've probably heard of the Six Party Talks. This was where Russia, China, Japan, North and South Korea, and the United States began a series of talks to try to regroup from the failure, the collapse, the shutdown by Bush and Cheney of the Agreed Framework. These meetings began. I won't go through the details of what happened; it's tedious, because every opportunity that Bush and Cheney had to say that

the North Koreans were cheating, the North Koreans are lying; you can't trust these vicious dictators. Every opportunity they had to sabotage forward direction; there were some positive agreements made. If you read the history of it from the US press, it'll say the North Koreans reneged. Well, it wasn't that way. It was sabotage by Bush and Cheney every chance they got. It went into the Obama administration and Obama continued sabotaging it every chance he got. So eventually, these fell apart under Obama. Obama then began this so-called "strategic patience"; which meant no talks, build up your military, impose sanctions. They might have said that the purpose was that they expected the North Korean regime to collapse; but that wasn't it at all. Bush and Cheney and Obama {wanted} North Korea to build nuclear weapons. Now why would somebody be so insane as to want North Korea to have nuclear weapons? First of all, they knew that they wouldn't use them, or they'd be blown off the face of the map. William Perry, in his recent article, said the North Korean regime is reckless, but they're not crazy; they're not suicidal. If they were to use a nuclear weapon preemptively, they know that the country would be obliterated overnight and their leadership entirely killed. They're not crazy. But why would the West want them to have nuclear weapons? Because the target is not North Korea; it's China. As long as you have this bugaboo of North Korea threatening the world with their nuclear weapons, you can go ahead and build up a massive force around China, the way

they

were in Europe where they're building anti-ballistic missiles and

moving NATO right up to the Russian border. Sending troops, tanks, planes right up to the Russian border. And in Asia doing

the same thing, supposedly to counter North Korea.

Most people have read about what's going on with these THAAD missiles. Literally just a couple of days ago, they actually set

up the THAAD missiles in South Korea; claiming that these are needed for the defense of South Korea against the North.

THAAD

– this is Terminal High Altitude missiles. North Korea is 30 miles from Seoul; they don't need to send 8 ICBMs up into space

and back down onto Seoul. The THAAD is useless against North Korea; it may be useless in general. But it's a threat to China

and to Russia, because with that you have the X-band radar, which

sees deep into Chinese territory and Russian Far East territory.

Which thereby gives them an advantage in a potential first strike, where they could take out – they fantasize – they could

take out the counterstrike capacity of China. The Chinese and Russians are saying this destroys the balance; we're going to have to put something together to counter this.

The other thing to point out is the obvious fact that North Korea sees very clearly what happened to Iraq; what happened to

Libya. Two countries that voluntarily gave up their nuclear weapons program with all kinds of praise and promises from the West, although they lied about Iraq. But as soon as they did, their nation was bombed back to the Stone Age, their leaders killed, and their country turned over to warring terrorist

forces.

So, the North Koreans are not crazy! And they're aware that, were they to give up their nuclear weapons program preemptively, they'd probably get the same regime change statement. Which is why it's so important Tillerson is saying we

are not going for regime change; which is what Trump had said throughout the campaign – that they weren't going to have regime

change. They also see that the targetting of China, they're aware of this, is part and parcel of this operation. You should

point out that the Obama administration had this TPP – this Trans-Pacific Partnership – which was also a part of the attempt

to isolate China. It didn't work; largely because the countries

there recognized that this was an attack on China, and they absolutely depend upon and appreciate the infrastructure development coming from China through the New Silk Road the New

Maritime Silk Road.

That's where this stood. And the last thing I'll bring up here is that the last administration in South Korea – Park Geun-hye; I'm sure that everybody has seen that she was recently

impeached and thrown out of office. The impeachment was upheld

by the Constitutional Court, and there's now an election which is

taking place in less than two weeks on May 9; which makes it all

the more absurd that the US deployed this THAAD missile system,

literally few days before an election in which the candidates are

both against the THAAD missile system. They rushed this in,

in

order to make it – hopefully, they think – make it impossible to be reversed. But we'll see. It was a foolish move by the US

to ram this through.

But in any case, Park Geun-hye started her administration – this is the daughter of Park Chung-hee, who was the brilliant leader who brought Korea out from being one of the poorest nations on Earth to being one of the great industrial, nuclear power producing and exporting countries in the world. His daughter, Park Geun-hye, was elected President. But unfortunately, she was elected mostly on her name. However, she

began her administration with what she called the Eurasian Vision. This was, in fact, part of the New Silk Road process. She saw working with Russia, China, and Japan, that Korea belonged to Eurasia; which obviously meant that it had to work through North Korea. Officially, the regime in the South under

her and her predecessor were not allowed to have relations with

North Korea, except for the Kaesong Industrial Park. But, Park

Geun-hye allowed three major South Korean companies – Hyundai Merchant Marine, which is their biggest ship company; KoRail, which is their state rail company; and POSCO, a huge steel company – to have a consortium with Russia and North Korea.

Literally, a consortium; a business agreement where the Russians

rebuilt a port in the north of North Korea; rebuilt the railroad

from Vladivostok down to that port. They were shipping Russian

coal into North Korea, where it was picked up by a South Korean

Hyundai ship; shipped to the South, put on South Korean rail and

shipped to a South Korean steel mills. This was, again like the
Kaesong, it was a model for the kind of collaboration which could
lead towards long-term economic progress and development and trust; and lead towards a reunification.
Then, without going into details, the North Koreans tested I think it was the fourth of their nuclear tests. Everybody knew
it was going to happen for the reasons I said. They're not going
to give this up unless they can get an honest pledge that there's
not going to be a war, a regime change against them. They did;
and unfortunately, Park Geun-hye who was weak, capitulated entirely to Obama. She shut everything down; shut down even the
Kaesong Industrial Plant which had been up for 15 years, which killed their own industries. Shut down the [inaud; 31:25]
process of the rail, and basically cut off all ties to the North
all together on behalf of Obama, on behalf of a war against China. Despite the fact that in 2015, she had gone to Beijing on
the 70th anniversary of World War II's victory against the Japanese and the Germans. She'd gone there and stood on the podium with Xi Jinping and Vladimir Putin; the three of them standing together, honoring the war victory. Then she comes back
and basically pulls the plug on the whole thing.
She wasn't impeached because of that; she was impeached because of a corruption case within South Korea. But I'm certain
to this led to the loss of any trust in her; that she'd undermined her own industries; that she'd capitulated to an American policy, that she was going ahead with this THAAD

deployment. She lost the industry, she lost the left factions that were about to win the election, the more liberal side.

So,

this was a real disaster for South Korea, and potentially for the world.

Now, we have Trump; we have Xi Jinping; we have Abe in Japan working very closely with Putin. And we're going to have a new

regime in South Korea. I won't go into exactly who these guys are; but in general, both the leading candidates want to work with Russia and China and want to open up better relations with

the North. So, you have the geometry. If Trump goes with the Silk Road process, you have a geometry which is going to end this

last British outpost of destabilization and instability – this North Korea monster. The monster issue; it's not that North Korea is a monster. But this has served the British imperial purpose of keeping the US at a point of conflict with Russia and

China. If we can solve that, then all of Asia is now unified, except for the North Korea issue. With the election in the Philippines of Duterte, his rejection of the war policy in the South China Sea, it basically united all the Southeast Asian countries; all ten of them are now united around working with China. Not cutting off ties to the US, but working with China.

So, you have tremendous potential; and it's all really coming down to the next very short period. Weeks, months at most. A lot of this is going to be determined in the very near

term. As LaRouche has always insisted, to look at any particular

crisis – like the North Korean crisis – you have to look at it in the context of the entire world; and certainly in the context

of the Eurasian potential of the New Silk Road. I think there's

every reason to be confident that some sort of talks are being discussed privately; not just threats. That this is going to move forward in the context of the Silk Road. As Matthew mentioned, if Trump were to go to this meeting on May 14 and 15,

Abe would probably then go from Japan; and there's no question that we would have a peace process that would be almost unstoppable, no matter what the British claim they're going to unleash.

So, this is a very great moment in history. A dangerous, but potentially great optimism is in hand.

OGDEN: And you can tell that the British are definitely very anxious of what could be lurking around the corner for the

future of their divide and conquer strategy. I know we were talking before the show, Mike, about the very appropriate and incisive statements that were made by the Russian representative

at that meeting at the United Nations Security Council. Here's

the quote. This is the Russian Deputy Permanent Representative

to the UN, Vladimir Safronkov, and he turned to Matthew Rycroft,

who is the British Permanent Representative at the United Nations

Security Council, and he said the following: "The essence is, and everyone in the United Nations knows this very well, is that

you are afraid. You have been losing sleep over the fact that we

might be working together with the United States; cooperating with the United States. That is your fear. You are doing everything to make sure that this kind of cooperation be

undermined.”

BILLINGTON: This has had a tremendous impact, because people know that LaRouche has argued all the last 50 years, that the problem is the British Empire. Almost nobody of stature has ever acknowledged that continuing role of the British Empire until this, really.

I learned today that Ambassador Rycroft, who was a close ally and advisor to Tony Blair, and was one of the authors of the “dodgy dossier” which started the Iraq War in the first place. I

learned today from our friends in England, that Rycroft was meeting today with the head of the White Helmets; the terrorist

so-called “humanitarian” group that works with al-Qaeda and al-Nusra, and who provided the fake evidence of Assad carrying out a chemical weapons attack. So, this is confirmation that this open collaboration with a terrorist organization funded by

the British, and functioning to try to start a war in Syria for

which we can and must prevent that in league with this overall fight to bring about the New Silk Road, not a new war.

OGDEN: Let me end with this, and I’ll let you respond to it. I think as everybody knows, a very significant personality

in Korea and that area of the world, was the great US General Douglas MacArthur. In the aftermath of the original Korean War,

Douglas MacArthur came back to the United States, and he reported

back to Congress. This is a quote from MacArthur’s speech to a

Joint Session of Congress in 1951. I think it gets directly at the much broader point that Helga and Lyndon LaRouche have been making at the present time about what is really at stake, and what is necessary if we're going to move civilization into a new paradigm of survival. This is what Douglas MacArthur said: "Military alliances, balances of power, leagues of nations, all in turn fail; leaving the only path to be by way of the crucible of war. The utter destructiveness of war now blocks out this alternative. We have had our last chance. If we will not devise some greater and more equitable system, Armageddon will be at our door. The problem, basically, is theological and involves a spiritual recrudescence and improvement of human character that will synchronize with our almost matchless advances in science, art, literature, and all material and cultural developments of the past 2000 years. It must be of the spirit if we are to save the flesh."

So Mike, you were one of the speakers at the conference the Schiller Institute sponsored in New York City two weeks ago. The subject of that conference was not only the diplomatic and strategic cooperation which is necessary between the United States and China right now, the United States joining the New Silk Road and the Belt and Road Initiative. It was also a dialogue of civilizations; a dialogue of the greatest parts of these two great cultures – European culture and Chinese culture.

In a form where Helga Zepp-LaRouche, in a really profound way,

stretching across generations, across centuries, across millennia

really put the great German poet, the revolutionary poet and philosopher Friedrich Schiller in dialogue with the poet and philosopher who really is the basis of all of modern Chinese civilization – Confucius. That dialogue she set up between Friedrich Schiller and Confucius, speaking to each other across

the span of millennia and across literally two sides of the world, created the kind of image of mankind, the possibility of a

mankind which could emerge if we were to finally put an end to this imperial system of dividing the East and the West and bringing these two great cultures into a dialogue with each other.

So, you presented at that conference, and maybe just in that context

BILLINGTON: Those are available now. The new {EIR} that came out today has Helga's speech and a speech by Patrick Ho, who

is a very good friend of ours from China, from Hong Kong, who is

campaigning all over the world for the New Silk Road. It's three

conferences now that we've done together. He gave a presentation

then on Confucian thought and Western thought; but in that presentation, he showed a very serious problem which I had addressed over my long years of sabbatical leave in prison, where

I studied extensively the Chinese culture and the relationship between Confucian culture and the Western Christian Renaissance.

Patrick didn't take up that challenge for this speech; so he gave

a speech which fell prey to exactly what I then spoke about.

That speech is also in the {EIR} this week; or you can watch it on the Schiller Institute website. It's very important, because what I learned in studying this, is what the British set about – as they do in every colony that they took over – in profiling the backward tendencies within that culture and then grasping those backwards tendencies that want to stay primitive, stay backwards; and defining those to be the natural ideology of that country.

In the case of China, they recognized that Confucianism was a very great threat to their ability to control and keep China backwards; because it's a vision like Platonism in the West. And as Helga had brilliantly shown, like the Renaissance thinking in Europe that professed progress. It valued the mind of the individual as that which made him human; it's the creative power of the human mind. Against that, the British said no, no, Confucianism is keeping you backwards because it's formal and it's structured. You have to go back to the roots of Taoism, which basically tells the peasant that he's a happy peasant; he's happy not knowing about science and technology. Stay backwards.

Or the so-called "legalist" ideology which was punishment and reward; you treat people like animals. You punish or reward them like you do a dog, to make them do what you want them to do. The unfortunate reality is that the British deployed their top guns – especially Bertrand Russell – into China; especially when Sun Yat-sen came along promoting the American System. They

sent Bertrand Russell in to poison that system; to denounce Confucianism; to promote the happy peasant and the Taoist ideology. Unfortunately, this was deeply ingrained into the Chinese culture, so that even today, Xi Jinping, who is fighting to bring that country forward, is faced with this kind of thought in China. And, what they presented to the Chinese as “Western thought” so-called, was not Leibniz and Schiller and Nicholas of Cusa; the people who gave us the Renaissance, who gave rise to modern science. But rather, they said, “We, the British, defeated you because we have wealth and power. How do we have wealth and power? It’s that we believe in Darwinism, social Darwinism; that the strong must crush the weak. That’s the way you get strong. So, if you want to be strong, then you should be like us and believe that Western thought – i.e., British empirical anti-human thought – is what you should aspire to. I won’t go into more details, but I encourage you to read it; because these are fundamental debates. This question of how can we create a renaissance, which crosses every great culture; because every great culture has great moments and bad moments, bad tendencies. Weak tendencies, and strong tendencies which honor the human creative power; the other which tries to keep people enslaved as master and slave. We have to pull out the best of every culture throughout the world. Islam; Judaism; Christianity; Confucianism; the Muslim tradition of the Baghdad Caliphate. All of these are there – the Indian Gupta period. We can pull these together and have a Renaissance which is not this part of the world as opposed to that part of the world; but is truly universal. Of man with a common aim for mankind as

Helga likes to say.

This is within our grasp; this could truly be the end of war for all mankind. People say, "Oh, that's naïve; because human nature is war-like." Well, {human nature} is not; human nature

is creative. It's the bestial imposition of this backward ideology on peoples which leads to wars. If we had a true, global renaissance based on science and technology, great culture

and great music, there's no reason to think we could not end the

scourge of war once and for all; as that beautiful quote from Douglas MacArthur – which I'd never heard – clearly indicates. These are philosophic and theological issues; but they're in our

grasp today. This is what the LaRouche Movement has been about

since its inception; and it's now literally within our grasp.

OGDEN: Thank you very much, Mike. This material is available; Mike's article is going to be published. This is in

the {Executive Intelligence Review}, and it will be made available through LaRouche PAC as well. As Mike said, all of the

proceedings of that Schiller Institute conference in New York are

also available. LaRouche PAC also made a video a couple of years

ago on the question of the reunification of Korea and some of these initiatives from the 1990s and these reunification efforts.

So, we'll make that video also available; it will be linked in the description of this video. But I think that's a wonderful discussion; and it's extraordinarily valuable for people to have

this view, this depth of background. But also this vision of

what is possible. Douglas MacArthur's point that in essence this is a spiritual, this is a theological question. Will mankind come to know himself as a creative species? Will we change the way that man views himself, which is what is necessary if we are to survive? The vehicle for doing that is this type of "win-win" development projects; that's the true name of peace. So, I think we have a wonderful microcosm in what we just used as a case study in Korea; but this type of thinking is what is so urgently necessary for the entire world. That's absolutely the value of what the LaRouche Movement has done over the last several decades, and continues to represent on this planet today. So thank you, Mike. And thank you all for tuning in, and please stay tuned to larouchepac.com.

Grækenland og Kina sponsorerer Forum for Oldtidscivilisationer i Athen

22. april, 2017 – Grækenlands og Kinas udenrigsministre sponsorerer den første konference på ministerielt plan, af 'Forum for Oldtidscivilisationer', også kaldet GC10 (Store Civilisationer 10), i Athen den 23.-24. april. Grækenlands

udenrigsminister Nikos Kotzias og Kinas udenrigsminister Wang Yi vil være værter for udenrigsministre fra Bolivia, Egypten, Indien, Irak, Iran, Italien, Mexico og Peru.

Under en pressekonference den 21. april sagde den græske udenrigsminister: »Søndag begynder mødet mellem stater, der har en lang historie for civilisationer. Det er relevant i dag og indvirker på menneskeheden via 'blød magt' og økonomisk indflydelse. Initieret af Grækenland og støttet af Kina, har vi arrangeret et møde mellem 10 lande med en signifikant historisk, kulturel bagage ... Vi vil diskutere, hvordan vi kan bruge de muligheder, som kulturelt samarbejde tilbyder til gode for verden og vore folk.«

Han fortsatte: »Der er en stor udsigt til og mulighed for at forvandle det til en stor institution, der vil vise internationale institutioner, at man ikke blot behøver 'hård magt'; militærmagt eller økonomisk magt, men også 'blød magt', som bør opgraderes.

At opgradere kultur er vigtigt, fordi kultur bringer fred, det bringer ikke krig. Det bringer uddannelse; derfor opgraderer det menneskers livskvalitet.«

Kotzias udtrykte sin overbevisning om, at Grækenland er et geostrategisk og kulturelt omdrejningspunkt, hvor civilisationer fra Afrika, Asien og Europa mødes, og tilføje, at forummet er en del af ministeriets multi-dimensionale politik for blød magt, som man forfølger, og som drejer sig om at bruge intellektuelle, traditionelle, historiske og kulturelle spørgsmål.

»Inden for kultur er Grækenland en stor magt. Vores arv er speciel, og det er en sektor, hvor vi kan og bør spille en rolle i verdensanliggender. Det er en sektor, hvor Grækenland har meget at tilbyde«, sagde han.

Initiativet for GC10-gruppen blev afsløret i slutningen af 2015 af det Græske Udenrigsministerium. »Gruppen af ti« af

verdens største civilisationer er hjemsted for næsten halvdelen af verdens befolkning.

Tv-show med klassisk kinesisk poesi tiltrækker enormt publikum

17. april, 2017 – Maj-udgaven af *News China*, der udgives i New York, rapporterer, at et Tv-show ved navn »Kinesisk Poesikonference« på den kinesisk-sprogede Tv-kanal CCTV, og som viser klassisk, kinesisk poesi fra Tang- og Song-dynastierne (den klassiske poesis guldalder), så vel som også samtidig poesi skrevet i klassisk stil, har taget nationen med storm. Showet har i år haft 1,16 mia. seere.

Showet kombinerer konkurrence i recitation i et quizshow-format, inklusive konkurrencer og spørgsmål, såsom at indsætte et manglende skrifttegn fra digte af berømte, klassiske digtere.

Det er meget interessant, at mange af konkurrencedeltagerne er almindelige arbejdere, nogle med en smule formel uddannelse, men som har en passion for klassisk poesi. En 65-årig cykelreparatør fra Indre Mongoliet reciterede et af sine mere end 1000 klassiske digte, som han skriver og slår op uden for sin butik og tilbyder en gratis øl til enhver, der kan foreslå et bedre logogram (kinesisk skrifttegn) i et digt.

News Chinas rapport siger, at denne form for klassisk poesi generelt er faldet ud af uddannelsesspensummet og den generelle populærkultur, men at, i lyset af showets popularitet, »mange undrer på, om der er en renæssance af traditionel kultur i

gang«.

En 16-årig *high school*-elev fra Shanghai, Wu Yishu, vandt forårsserien og er blevet en national helt, med mange artikler i stil med: »Hvordan man opdrager sit barn til at blive en ny Wu Yishu.«

Det bør bemærkes, at klassisk poesi ikke brugte de »kombinationer« af skrifttegn, der bruges i talt kinesisk, men enkeltstående skrifttegn, som har mange forskellige, mulige betydninger, hvilket gør poesien mere kompleks, mere ironisk og med flere forskellige fortolkningsmuligheder, som gør den mulige metaforiske betydning langt rigere. Moderne poesi, især siden 4. maj-bevægelsen i 1919, er primært baseret på det talte sprog.

Foto: Klassisk kinesisk poesi, med maleri og digt sammen, fra Tang-dynasti 唐 , 618-907.

Vil præsident Trump gå med i den Nye Silkevej?

Leder fra LaRouche PAC, 4. april, 2017 – Civilisationens skæbne kunne meget vel blive afgjort i denne uge, med præsident Trump, der står fast imod den »farvede revolution«, der føres imod USA fra Det britiske Imperiums og deres håndlangere i den mislykkede Obama-administrations side, og som samtidig er i færd med at forberede et historisk topmøde med den kinesiske præsident Xi Jinping, hvor han officielt kunne, og må, tilslutte sig den Nye Silkevej.

Den britiske imperieopdeling af verden i krigsførende blokke – af hvilke ingen er vigtigere for deres modbydelige Imperiums

overlevelse end »Øst vs. Vest« – ville kollapse under et Trump-partnerskab med Kina for at samarbejde om udviklingen af verdens nationer gennem Kinas Ét Bælt, én Vej, og gennem et partnerskab med Rusland for at overvinde terroristsvøben, en skabelse af London og deres saudiske monarkiske allierede.

I kølvandet på terrorbombningen af en Metrostation i Skt. Petersborg i mandags, ringede Trump til præsident Vladimir Putin og tilbød »den amerikanske regerings fulde støtte til responsen på angrebet, og med at bringe de ansvarlige til retsligt ansvar«, iflg. Det Hvide Hus. »Både præsident Trump og præsident Putin var enige i, at terrorisme må endegyldigt og hurtigt besejres«, lød udskriftet.

Torsdag og fredag vil præsidenten mødes med Xi Jinping på sin ejendom i Florida. Det rapporteres, at begge parter har planlagt topmødet omhyggeligt – begge parter ønsker et succesrigt møde, og begge parter har til hensigt at gøre en ende på den geopolitiske nulsums-fremgangsmåde over for globalt diplomati og erstatte det med win-win-samarbejde for at adressere menneskehedens fælles mål. Som udenrigsminister Rex Tillerson under sit besøg i sidste måned for at arrangere denne uges topmøde sagde til kineserne, så ville de amerikansk-kinesiske relationer under Trump-administrationen blive »en meget positiv relation, der bygger på nul konfrontation, nul konflikt, gensidig respekt og altid i søgen efter win-win-løsninger«. Dette reflekterede direkte Xi Jinpings opfordring fra 2012 til at opbygge »en ny slags relationer mellem store lande« mellem Kina og USA, baseret på »nul konflikt, nul konfrontation, gensidig respekt og win-win-samarbejde«, et forslag, der blev blankt afvist af præsident Obama, som i stedet gik frem med forberedelser til en militær konfrontation med Kina.

Bestræbelserne fra briternes/Obamas/mediernes side på at give Rusland skylden for Hillary Clintons fejlslagne valgkampagne, og på at anklage Trump for at være et godtroende fjols for russerne, bliver i stigende grad latterliggjort, alt imens

Obamas og hans korrupte efterretningsteams forbrydelser ikke længere kan skjules. Den tidligere vicedirektør for USA's Centralkommandos Efterretningstjeneste, oberst James Waurishuk, sagde, i sin respons til afsløringen af Obamas nationale sikkerhedsrådgiver, Susan Rices rolle i at bruge efterretningssamfundet til at udspionere Trump-kampagnen: »Vi står og ser på en potentiel, forfatningsmæssig krise ud fra standpunktet om, at vi brugte en ekstremt stærk kapacitet, der er tiltænkt at bruges til at sikre og beskytte landet, og vi brugte det til politiske formål, på vegne af den siddende præsident. Det skaber en ny præcedens.«

Trump adresserede også Byggesektorens Fagforenings kongresmedlemmers konference i Washington, D.C., i dag, og inspirerede dem til at tage ansvar for de »engang så fremgangsrige byer, der nu skæmmes af tomme parceller, og engang så fremgangsrige industribyer, der nu ligger hen som rustbyer og er i totalt forfald«. Han fortsatte: »Jeg har her for mig i dag, her i denne sal, de mænd og kvinder, der, hvis de får muligheden, kan transformere disse lokalsamfund. I er borgere, der kan genopbygge vore byer, genoplive vore industrier og forny vort elskede land, og jeg ved, I ikke vil helme, før jobbet er gjort.«

Det britiske Imperium er i færd med at brase sammen, men, med en følelse af total desperation, udsender de deres styrker for at bekæmpe Amerikas Forenede Stater, for at bevare deres »del og hersk«-magt over verden på vegne af deres bankerotte finansimperium. Hvis USA, Kina og Rusland sluttede sig sammen, på vegne af hele menneskeheden, ville det betyde enden på Imperiet, måske for altid.

De ideer, der i løbet af de seneste halvtreds år er blevet introduceret og udbredt af den bevægelse, som Lyndon LaRouche har grundlagt – for fred gennem udvikling, for en genoprettelse af det Amerikanske System for en kreditinvesteringsøkonomi, for en ende på den kulturelle sump med »sex, narko, rock and roll« til fordel for en ny

renæssance for klassisk kultur og videnskab – er nu meget tæt på at realiseres. Vi kan ikke svinge historien på dette storslåede tidspunkt.

Foto: Præsident Trump taler for den Nationale Byggesektors Fagforeningskonference i Washington, 4. april, 2017.

Tom Gillesbergs åbningstale ved koncerten, »En musikalsk dialog mellem kulturer«, København, 17. feb., 2017

Vi mener, at dette er en tid, hvor alle må tænke på, hvordan de kan bidrage til at opbygge disse globale alliancer, til at opbygge denne politik for menneskehedens fælles skæbne, og formålet med denne koncert er således at gøre dette inden for et meget vigtigt område, der undertiden overlades lidt til sidelinjen; og det er det kulturelle område. For, ingen stor opdagelse, ingen stor videnskab, ingen udvikling kan finde sted, hvis der ikke er uddannede mennesker, der i sig har et billede af mennesket, der fortæller dem, at menneskeheden kan blive til noget langt bedre, end den i øjeblikket er. De har gennem kultur uddannet deres intellekt, deres humane følelser, så de har kunnet blive forskere, kunnet erobre rummet, som vi netop nu ser det; kunnet konfrontere de store udfordringer, menneskeheden står overfor.

Deres excellencer, medlemmer af diplomatiet; mine Damer og Herrer: Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg er, sammen med Jelena Nielsen fra Russisk-Dansk Dialog, vært for i aften.

Koncerten er arrangeret af Schiller Instituttet; Russisk-Dansk Dialog; Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter. Vi vil gerne takke medsponsorerne og Det Russiske Center for Videnskab og Kultur for velvilligst at stille deres hus til rådighed for aftenens koncert, samt de mange kunstnere, der frivilligt har stillet deres indsats til rådighed for at gøre denne aften til en rig dialog mellem kulturer.

To praktiske meddelelser: efter det første nummer kommer der ekstra stole, nogle af jer kan sidde på; det andet er, at jeg gerne vil have, at alle slukker for deres mobiltelefoner.

Vi lever i øjeblikket i virkeligt interessante tider; Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, hustru til Lyndon LaRouche, Helga Zepp-LaRouche, sagde for nylig, at det globale, strategiske billede er meget dynamisk, flydende, lovende og farligt, alt sammen på én gang. På den ene side har vi stadig denne uhæmmede konfrontation, med deployering af tropper mod de russiske grænser og andre konfrontationspolitikker, der stadig finder sted og stadig ikke har forandret sig. Vi har ligeledes et globalt finanssystem, der, hvornår, det skal være, vil bryde sammen i den næste, store krise, der sandsynligvis vil blive langt større end det, vi så i 2008. Men samtidig har vi fået en ny præsident i USA, Donald Trump, der både i sin kampagne og i det, vi hidtil har set, har annonceret, at der vil komme forandring i USA's politik, og at, med ham som præsident, ønsker USA at genoprette normale bånd til Rusland, til Kina og til andre nationer i verden, baseret på en politik for genopbygning af USA, men at dette ikke står i modsætning til en genopbygning af hele verden.

Samtidig har vi et momentum, der er blevet opbygget i en rum

tid, med især den kinesiske drivkraft med Bælt-og-Vej-initiativet, og som i øjeblikket er engageret i mindst 70 nationer i hele verden, i en politik, som vi for årtier siden lancerede under navnet 'Fred gennem udvikling'. At, samtidig med, at man har økonomisk udvikling, så har man også grundlaget for samarbejde og varig fred.

Vi befinder os altså i en tid, hvor alt kan ske. En masse mennesker er flippet ud over dette; de ved ikke, hvad dagen i morgen vil bringe. Men vi ser dette som en stor mulighed for forandring, og vi kunne meget vel stå ved et punkt, hvor vi kan få USA til at tilslutte sig indsatsen fra så mange andre nationer, som Kina, som Rusland, som Indien og mange andre nationer med dem, der samarbejder om hele menneskehedens fælles skæbne; og hvis USA tilslutter sig denne indsats – samt naturligvis også Danmark og de europæiske nationer tilligemed – så står vi pludselig i noget, der uden enhver tvivl vil blive den største epoke i menneskehedens historie. For vi vil pludselig blive i stand til at få en verdensomspændende renæssance, der omfatter hele planeten på samme tid – noget, der aldrig tidligere har fundet sted i menneskehedens historie.

Vi mener, at dette er en tid, hvor alle må tænke på, hvordan de kan bidrage til at opbygge disse globale alliancer, til at opbygge denne politik for menneskehedens fælles skæbne, og formålet med denne koncert er således at gøre dette inden for et meget vigtigt område, der undertiden overlades lidt til sidelinjen; og det er det kulturelle område. For, ingen stor opdagelse, ingen stor videnskab, ingen udvikling kan finde sted, hvis der ikke er uddannede mennesker, der i sig har et billede af mennesket, der fortæller dem, at menneskeheden kan blive til noget langt bedre, end den i øjeblikket er. De har gennem kultur uddannet deres intellekt, deres humane følelser, så de har kunnet blive forskere, kunnet erobre rummet, som vi netop nu ser det; kunnet konfrontere de store udfordringer, menneskeheden står overfor.

Vi mener således, at det er yderst passende, at vi har en dialog mellem kulturer; at vi, i stedet for at se andre kulturer, andre nationer og andre folkeslag som en trussel, ser det som en utrolig berigelse. Og at alle nationer fremdrager den bedste kultur, de bedste højdepunkter, de bedste bidrag, som de har at skænke menneskeheden, og gør dette tilgængeligt for verdens øvrige nationer samtidig med, at de modtager de bedste af alle disse kulturers skabelser retur. Og når det sker, så, som mange af jer ved, var dette i vid udstrækning, hvad den Gamle Silkevej drejede sig om; jo, der var handel, men der var også kulturel og videnskabelig interaktion, som i realiteten fik langt større konsekvenser end selve handelen. Det er præcist, hvad der nu må ske med dette store projekt, Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, som resten af verden nu er ved at tilslutte sig.

Jeg håber således, at I vil nyde aftenens koncert, og jeg håber, at I vil se det som et bidrag til at få denne dialog mellem kulturer i gang, og at det er noget, vi vil komme til at se meget mere af på alle niveauer.

[Se videoen her.](#)

Schiller Instituttets Koncert: En musikalsk dialog mellem kulturer, Kbh., 17. feb. 2017

Dialogen mellem kulturer, mellem selve sponsorerne, førte til den store succes – Schiller Instituttet, organisationen Russisk-Dansk Dialog, det Russiske Hus i København og

det Kinesiske Kulturcenter. Koncerten afholdtes i det Russiske Center for Videnskab og Kultur, som repræsenterer den Russiske Føderations myndighed for forbindelse til Fællesskabet af Uafhængige Stater (fra det tidligere Sovjetunionen), russere i udlændighed og det internationale humanistiske samarbejde (Rossotrudnichestvo).

Følgende musikalske indslag er ikke vist i videoen: The following parts of the program are not shown in the video:

Gitta-Maria Sjöberg, sopran, Sverige/Danmark. Sweden/Denmark. Hun sang Rusalkas »Sangen til Månen« af Dvořák.

She sang Rusalka's Song to the Moon by Dvořák accompanied by **Christine Raft**, pianist from Denmark.

Idil Alpsoy, sopran, Sverige/Danmark, Sweden, Denmark: sang sange fra Sibelius' Op. 37 og 88.

She sang songs from Sibelius' Op.37 and 88, accompanied by **Christine Raft**.

Programmet/Program:

Download (PDF, Unknown)

Vidunderlig koncert, »En Dialog mellem Kulturer«, et gennembrud i København

Video med danske undertekster:

Video with English subtitles:

Dansk: Klik her for en video, hvor sopran Gitta-Maria Sjöberg synger Rusalkas sang til Månen i en anden koncert (med en anden pianist)

English: Click here for a video where soprano Gitta-Maria Sjöberg sings Rusalka's Song to the Moon during another concert (with another pianist).

17. februar, 2017 – De kom fra hele verden. De bragte gaver. Ikke gaver, man kunne røre med hænderne. Men gaver, der rørte sjælen. Gaver, i form af skøn musik og skøn dans.

Og folk kom for at høre dem. De blev ved med at komme, indtil der ikke var flere af de 120 pladser tilbage. Og da der ikke var plads til ekstra stole, stod de i gangene, og de stod i forhallen, og de sad bag gardinerne. De var danskere, og de var diplomater, og de var andre mennesker fra mange nationer, måske 180-200 i alt. Værtinden sagde, at der aldrig før havde været så mange i salen.

 Dialogen mellem kulturer, mellem selve sponsorerne, førte til den store succes – Schiller Instituttet, organisationen Russisk-Dansk Dialog, det Russiske Hus i København og det Kinesiske Kulturcenter (som står for snarlig åbning, og som også leverede mad i pausen). Koncerten afholdtes i det Russiske Center for Videnskab og Kultur, som repræsenterer den Russiske Føderations myndighed for forbindelse til Fællesskabet af Uafhængige Stater (fra det tidligere Sovjetunionen), russere i udlændighed og det internationale humanistiske samarbejde (Rossotrudnichestvo).

Aftenens første punkt var Schiller Instituttets danske formand, Tom Gillesberg, der fortalte, at vi står ved et historisk øjeblik i verdenshistorien, hvor muligheden er til stede for, at USA tilslutter sig det nye paradigme med

økonomisk udvikling, som nu fejer hen over verden.

Dernæst fortalte talskvinde for Russisk-Dansk Dialog, Jelena Nielsen, at en dialog mellem kulturer kan føre til fred i verden. Tom og Jelena skiftedes til at annoncere kunstnerne aftenen igennem.

Og som det tredje punkt i indledningen til aftenen bød direktør for det Russiske Center for Videnskab og Kultur, Artem Alexandrovich Markaryan (ses i billedet ovenover), velkommen til publikum.

Dernæst begyndte processionen af gave-giverne.

Fra Rusland kom børn, der spillede russiske folkemelodier på balalajkaer, ensemblet »Svetit Mesjac« (Den skinnende Måne) fra Det russiske Hus, med Igor Panich som dirigent, og som inkluderede 'Katjusha' med barytonsolist Valerij Likhachev, der har optrådt på 200 scener. Senere fremførte han også Leperellos »Listearie« fra operaen »Don Juan« af Mozart, og Mefistofeles' couplet fra Gounods opera »Faust« sammen med sin pianist, Semjon Bolshem.

Fra Kinas Indre Mongolia region kom en meget musikalsk ung videnskabsstuderende, Kai Guo, som spillede på mange fløjter, og Kai Guo og Feride Istogu Gillesberg fra Schiller Instituttet sang i charmerende duet, den kinesiske kærlighedssang »Kangding«.

Fra Indonesien kom en traditionel danser, Sarah Noor Komarudin, der fyldte rummet med sin yndefulde Jaipong-dans.

Fra Ghana kom to unge mænd, Isaac Kwaku og Fred Kwaku, der sang og spillede en religiøs sang og en sang, der handlede om, at, når vi arbejder sammen, er vi stærkere, end når vi står alene.

Og fra Danmark og Sverige kom tre fantastiske, kvindelige operasangere, hvis toner og dramatiske intensitet bevægede

publikum dybt. Deres gaver var sange og arier af Schubert, Verdi, Dvořák og Sibelius. Gitta-Maria Sjöberg, en international, lysende sopranstjerne, der for nylig trak sig tilbage fra den Kongelige Danske Opera, sang Rusalkas »Sangen til Månen« af Dvořák. Idil Alpsy, en fremragende mezzosopran med rødder i Ungarn og Tyrkiet, og som også er medlem af Mellemøstligt Fredsorkester, sang sange fra Sibelius' Op. 37 og 88. Og en sopran, som vi i årenes løb har hørt blomstre og blive en virkelig brillant kunstner, Leena Malkki, sang Schuberts »Gretchen am Spinnrade« (Gretchen ved spinderokken), samt Desdemones bøn »Ave Maria«, fra Verdis opera »Othello«. De to første blev akkompagneret af Christine Raft, en særdeles talentfuld, ung dansk pianistinde, og sidstnævnte akkompagneredes af Schiller Instituttets egen Benjamin Telmányi Lylloff. Han spillede sammen med sin mor Anika en gribende Romance for violin og piano af Beethoven, og fortsatte således det eftermæle, som de har fået i arv fra deres forfader fra Ungarn, violinsolisten Emil Telmányi Lylloff.

I aftenens finale sang alle sangerne (for nær én), og med yderligere deltagelse af fire medlemmer af Schiller Instituttets fremtidige kor, det hebraiske slavekors sang »Va pensiero«, hvor slaverne længes efter frihed, fra Verdis opera »Nabucco«.

(Se program nedenfor eller på:
www.schillerinstitut.dk/si/?p=17637)

 Og folk blev opløftet dels af den enkelte fremførelse, og dels af de successive musikstykker og danseoptrædener, det ene efter det andet, det ene land efter det andet, med traditionel musik i dialog med klassisk musik, der vævede en gobelin af lyd, syn og fryd, der ikke (kun) nåede sanserne, men sjælen.

Folk blev bedt om at holde kontakt med os og overveje at gå med i Schiller Instituttets kor, og nogle af dem skrev, at det

ville de gerne.

Da de gik, gav de alle udtryk for den mest sublime glæde og taknemmelighed for at have fået det privilegium at modtage alle disse kostelige gaver, som de tog med sig hjem som et minde i deres sind, og som de kan åbne igen og igen.

Et musikalsk vidnesbyrd om det paradoksale mellem menneskehedens enhed og flerhed, udtrykt gennem menneskelig kreativitet, og et magtfuldt udtryk for dialogen mellem kulturer, blev proklameret.

Vi vil fortsætte med denne proklamation i form af professionelle video- og audiooptagelser, så dens ringe kan spredes i hele verden.

Kontakt venligst Schiller Instituttet, hvis du overvejer at gå med i vores kor i København. Michelle tel.: 53 57 00 51; Feride tel.: 25 12 50 33

Koncertprogram:

Download (PDF, Unknown)

English:

The following article was published in Executive Intelligence Review, Vol. 44, No. 8, on February 24, 2017.

Download (PDF, Unknown)

(Corrections to the above article:

The China Culture Center in Denmark is independent of the Chinese Embassy.

Picture caption and text: Chinese musician Kai Guo is from China's Inner Mongolia region.

The correct name for Anika and Benjamin's ancestor is Emil Telmányi.

The picture of Leena Malkki is a video grab.)

Wonderful Musical Dialogue of Culture Concert Breakthrough in Copenhagen

by Michelle Rasmussen

COPENHAGEN, Feb. 17, 2017 (EIRNS) – They came from around the world. They came bearing gifts. Not gifts you could touch with your hands. But gifts that touched your soul. Gifts of beautiful music, and beautiful dance.

And the people came to hear them. And they kept coming, and they kept coming till none of the 120 seats were left. And after there was no more room for extra chairs, they stood in the aisles, and they stood in the lobby, and they sat behind the curtains. They were Danes, and they were diplomats, and other people, from many nations, maybe 180-200 in total. The hostess said that there had never been so many there before.

The dialogue of cultures between the sponsors of the concert, itself, led to the great success – The Schiller Institute, The Russian-Danish Dialogue organization, The Russian House in Copenhagen, and the China Culture Center of the Chinese Embassy (about to open, which also provided intermission food). And the concert was held in The Russian Center for Science and Culture, representing the Russian Federal agency for the Commonwealth of the Independent states (of the former Soviet Union), compatriots living abroad, and the international humanistic cooperation (Rossotrudnichestvo).

Firstly, the people were told by Schiller Institute chairman Tom Gillesberg that we have a unique moment in world history, where the potential is there for the U.S. to join the new

paradigm of economic development sweeping the world. Secondly, they were told by the spokeswoman for Russian-Danish Dialogue, Jelena Nielsen, that a dialogue of culture can lead to peace in the world. They were also the interchanging hosts for the evening. Thirdly, the director of The Russian Center for Science and Culture, Artem Alexandrovich Markaryan, welcomed the people.

Then the procession of gift-givers began.

From Russia came children playing Russian folk songs on balalaikas, (the "Svetit Mesjac" (The Moon is Shining) ensemble from The Russian House, conducted by Igor Panich), including Katjusha, with soloist Valerij Likhachev, baritone, who has sung on 200 stages. He also later performed Leperello's list aria, from the opera Don Giovanni by Mozart, and Mephistopheles' couplets, from Gounod's opera Faust, together with his pianist Semjon Bolshem.

From China's Inner Mongolia region came a very musical young science student, Kai Guo, who played many flutes, and he and Feride Istogu Gillesberg from The Schiller Institute charmingly sang the Kangding Chinese love song, as a duet.

From Indonesia came a traditional dancer, Sarah Noor Komarudin, who filled the room with her graceful Jaipong dance.

From Ghana came two young men, Isaac Kwaku and Fred Kwaku, who sang and played a religious song, and a song about when we work together, we are stronger than when we stand alone.

And from Denmark and Sweden came three outstanding female opera singers, whose tones, and dramatic intensity, moved the audience profoundly. Their offerings were songs and arias from Schubert, Verdi, Dvořák and Sibelius. Gitta-Maria Sjöberg, an international bright star of a soprano, who recently retired from The Royal Danish Opera, sang Rusalka's Song to the Moon by Dvořák. Idil Alpsoy, a fantastic mezzo soprano with roots

in Hungary and Turkey, who is also a member of the Middle East Peace Orchestra, sang songs from Sibelius' Op.37 and 88. And a soprano, Leena Malkki, we have heard for many years blossoming into a truly magnificent artist, sang Schubert's Gretchen am Spinnrade (spinning wheel), and Desdemona's prayer Ave Maria, from Verdi's opera Othello. The first two were accompanied by Christine Raft, an extremely talented young Danish pianist, and the later by The Schiller Institute's own Benjamin Telmányi Lylloff.

He, and his mother Anika, poignantly played Beethoven's Romance for violin and piano, continuing the legacy bequeathed by their ancestor from Hungary, the violin soloist Emil Telmányi.

For the finale, all the singers (but one), sang Verdi's chorus of the Hebrew slaves longing for freedom, Va, pensiero, with the addition of four members of The Schiller Institute's future chorus. See the program at: www.schillerinstitut.dk/si/?p=17965

And the people were uplifted, with each presentation by itself, and with the succession of one piece of music, or dance, after the other, one country after another, traditional music in dialogue with classical music, weaving a tapestry of sound, sight and delight, not reaching their senses, but their soul.

And the people were asked to be in contact with us, and to consider joining The Schiller Institute's chorus, some of whom wrote that they would.

As they left, they all expressed the most sublime joy and thankfulness for having had the privilege to have received all of these precious gifts, which they took home in the memory of their minds, to be opened again, and again.

A musical testament to the paradox of the unity and diversity of mankind, expressed by human creativity, and a powerful

statement of the dialogue of cultures was declaimed.

We will go forth with this statement, in the form of professional video and audio recordings, to spread its ripples throughout the world.

(Hopefully ready this week.)

**Helga Zepp-LaRouche foreslår
en stor,
international konference til
udbredelse af
gensidig, vestlig-kinesisk
kulturforståelse.
Fra Schiller Institutets
konference i
Manhattan, New York, 4.
februar, 2017**

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker,

der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

(Her følger først en opsummering af dr. Patrick Hos præsentation på konferencen, som efterfølges af Helga Zepp-LaRouches respons, inkl. et spændende forslag.)

Patrick Ho er leder af China Energy Fund, der er anerkendt i FN, og han har været en fremtrædende person i at bringe Bælt-og-Vej-politikken til FN, men også til den amerikanske befolkning. Dette er anden gang, han taler for Schiller Instituttets i løbet af den seneste to en halv måned. Første gang pointerede han, at han var glad for at tale for et publikum med forskellige slags amerikanere. Denne gang fokuserede han mere på de kulturelle aspekter; han sagde, at han ønskede at kommunikere, hvad det vil sige at være kineser ... »kinesisk-hed« ...; dens mere end 5000 år gamle historie. Han mente, at det, der definerede landet, var folkets kulturelle sammenhæng; fælles sprog; civilisationens kontinuitet. Han dækkede en meget lang periode, men fokuserede især på de tre 'bank på døren'; da Kina bankede på Vestens dør, og de reaktioner, de fik, gode og knap så gode; de tre perioder med Silkevejen – den ene i det andet århundrede f. Kr., da Zhang Qian rejste til Vesten; dernæst foretog admiral Zheng He rejser, hvor han nåede østkysten af Afrika og den arabiske verden i det 14. århundrede og bragte aspekter af vestlig kultur med tilbage (inkl. giraffer, som gjorde et stort indtryk!). Dette blev lukket ned. Dernæst, efter Det britiske Imperiums angreb i det 19. århundrede med to opiumkrige, besluttede kineserne at gå i gang med en vis modernisering, så de kunne bevare en nation. Han gennemgik hurtigt Sun Yat-sen; revolutionen i 1911; Nixons møde med Mao i 1972; Deng Xiopings

»Socialisme med kinesisk karakter« i 1979; og Xi Jinpings Ét Bælte, én vej-initiativ.

I en anden del diskuterede han især relationen til Vesten gennem nogle jesuitermissionærers forsøg på at bringe kristendommen til Kina; igen gik det godt på et bestemt tidspunkt, men brød så sammen. Disse missionærer var i kontakt med Leibniz. *I Ching* havde en stor virkning på Leibniz: det binære system, som er basis for computersystemerne i moderne tid, og også DNA-koden.

Han satte kinesiske værdier i disse perioder op i kontrast til vestlige synspunkter. For eksempel: vægt på det individuelle i Vesten som vigtige værdier, men som gav diverse problemer. Hvorimod vægten i Kina ligger på familie, sociale relationer, kultur.

Der var en hel del mere, det ikke giver mening at forsøge at opsummere, men det var del af en dialog mellem dr. Ho og Helga Zepp-LaRouche og publikum.

(Efter dr. Hos powerpoint-præsentation gav fr. Zepp-LaRouche et svar, der omfattede et vigtigt forslag.)

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et meget spændende perspektiv, men jeg vil faktisk foreslå, Patrick, at vi arrangerer en stor begivenhed, måske en international konference, for jeg mener, at kendskab til kinesisk kultur, men også til vestlig kultur, faktisk ikke er tilstrækkelig kendt af den anden part.

Jeg var f.eks. en gang i Kina, og jeg søgte efter lærde (akademikere), der kendte Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), som er den vigtigste lærde person og store tænker fra det 15. århundredes Europa.[1] Jeg fandt en enkelt professor,

der var bekendt med Nicolaus Cusanus. Dette er typisk, for det, du sagde om forskellen mellem vestlige værdier og kinesiske værdier, for jeg mener, at, på grund af den britiske indflydelse i universiteterne – i hele verden, men, mener jeg, også i Kina på et tidspunkt – så, mange gange, tager folk fejl af humanisme og liberalisme. Og det er virkelig ikke sandt.

Vi taler ikke om Aristoteles-traditionen. Vi taler ikke om visse traditioner i Europa, som dernæst førte til visse former for Oplysningstiden, den franske oplysningstid, den engelske oplysningstid, der, som du rigtigt sagde, er stærkt centreret om individets rolle og liberalisme og så fremdeles.

Men det er netop den tradition, der blev afvist af det, vi anser for at være den positive, præ-sokratiske tradition; Platon; Augustin; Cusanus; Kepler; Leibniz; Schiller; og inden for videnskab, Riemann; Einstein og ligesindede tænkere. Så der har foregået en langt større kamp i den europæiske traditions civilisation, end de fleste mennesker faktisk ved. Hele fremskridtet inden for videnskab, kultur og klassisk kultur kommer som følge af afvisningen af den liberalistiske tradition. Oligarkiet har benyttet sig af en bevidst krigsførelse i forsøg på at få folk væk fra ideen om menneskelig kreativitet.

Jeg og også nogle andre i Schiller Institutet sammenlignede ideerne hos Konfucius og Mencius med visse ideer og filosoffer i vesten, og dér finder man langt større enhed. For eksempel har denne Nicolaus Cusanus, som jeg nævnte, ideer, der absolut stemmer overens med *Li* og ideen om *Ren* hos Confucius[2]; såsom, han har denne idé – hvis *Li* er »at gøre det rette på rette tid og rette sted [som dr. Ho tidligere havde nævnt], så har Nicolaus Cusanus denne idé om, at hvert mikrokosmiske element, hvert menneske, kun fuldt ud kan udvikles, hvis man bidrager til harmonien i det makrokosmiske element gennem at udvikle alle de andre mikrokosmiske elementer, og vice versa. Dette er præcis [ideen om] »win-win-samarbejde« blandt mennesker. Det er ideen, der lå til grund for den Westfalske

Fred: denne fred er kun mulig, hvis man respekterer den andens interesse.

Og Leibniz var jo så lydhør over for kinesisk filosofi, fordi han selv var fortsættelsen af denne Nicolaus Cusanus, og Leibniz havde denne idé om, at hvert menneske er en monade (enhed); hvert menneske indeholder sit eget, skabende intellekt i universets helhed, og overensstemmelse er kun mulig, hvis der er en harmonisk udvikling af alle disse evner; og dette førte til [USA's] Uafhængighedserklæringen og 'stræben efter lykke', som ikke er »lykke« i betydningen held, men som netop er opfyldelsen, udviklingen, af alle potentialer, der er indlejret i det menneskelige væsen. Så dette er altså indlejret i mennesket.[3]

Denne tradition i europæisk filosofi, som vi kalder humanisme, er fuldstændig i opposition til liberalisme, og den er langt, langt mere i overensstemmelse med konfucianisme, end det generelt antages.

Problemet med vestlige bøger og vestlig universitetsuddannelse er, at det i meget lang tid har været optaget af de mennesker, der vandt krigene, af oligarkiet; af de mennesker, der forsøger at undertrykke denne kreativitet i befolkningen. Jeg mener, vi ville gøre den Anden Renæssance en meget stor tjeneste ved at arrangere et symposium, der skulle udarbejde disse paralleller i langt højere grad. Jeg mener, at dette faktisk er afgørende for forståelsen af folk fra de forskellige kulturer.

Nicolaus Cusanus sagde, at, den eneste grund til, at folk fra forskellige kulturer kan forstå hinanden, er, at de hver frembringer videnskabsfolk og kunstnere, der udvikler universelle principper, som man kan videreformidle. Det er grunden til, at musikere fra forskellige nationer kan være i samme orkester; eller grunden til, at videnskabsfolk kommer til de samme konklusioner i en videnskabelig opdagelse, præcis, som man udviklede det binære system. Jeg mener, at der

er langt flere skatte at finde både for Vesten ved at lære fra Kina, så vel som også, at det kinesiske folk forstår, ikke den liberale undervisning af historie og idéfilosofi, men ved virkelig at gå til de originale kilder, som de var, og som de var drivkraften bag Vestens fokus. Så dette er meget spændende, og jeg håber, vi kan arrangere noget langs disse retningslinjer. [applaus]

□(Video og engelsk udskrift af Helgas hovedtale vil snarest blive udlagt her på hjemmesiden).

Foto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

[1] Se: Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche:

»En hyldest til Nicolaus af Cusa; En dialog mellem kulturer«.

[2] Se: Temaartikel: »Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur«.

[3] Se: Temaartikel: »Gottfried Leibniz – et fantastisk, optimistisk geni«.

Koncert: En musikalsk dialog mellem kulturer

I en tid, hvor der er alt for meget politisk splid i verden, og verdens lande i stedet burde arbejde sammen om menneskehedens fælles mål, er det ekstra vigtigt, at vi på alle måder bygger bro mellem verdens nationer og de mange forskelligartede kulturer. Når vi oplever det skønne i andre kulturer, skaber det gensidig forståelse og et grundlag for samarbejde og fred. Klassisk kunst er derfor en vigtig nøgle til en sådan dialog mellem kulturer, og det er grunden til, at vi afholder denne koncert!

Fredag den 17. februar, 2017, kl.19.

Gratis adgang.

Sted: Russisk Center for Videnskab og Kultur, Vester Voldgade 11, København.

Kinesiske forfriskninger i pausen.

Invitér også din familie, venner og kollegaer, og hæng gerne plakaten op forskellige steder.

Information: 25 12 50 33

Program

Download (PDF, Unknown)

**»Indvielse af et Nyt
Paradigme:
En dialog mellem
civilisationer«
Helga Zepp-LaRouches
hovedtale på
Schiller Instituttets
konference i New York City,
14. januar, 2017**

... med win-win-samarbejdet omkring den Nye Silkevej, så har man muligheden for at få en dialog mellem kulturer på højeste niveau. Dette er præcis, hvad Schiller Instituttet promoverer med konferencer som denne. Den grundlæggende idé er, at, hvis alle mennesker blot kendte de skønneste udtryk for den anden kulturs højkulturelle epoker, ville de elske denne anden kultur, fordi de ville føle sig så beriget og erkende, at det er en skønhed, at vi har så mange kulturer. Det ville være ekstremt kedeligt med kun én kultur; og især er den vestlige, liberale kultur ikke ligefrem attraktiv. Hvis man derfor ser på Konfucius-traditionen i Kina, på Mencius, på literati-maleri; eller man ser på de vediske skrifter, eller Gupta-periodens sanskrit-dramatradition i Indien. Den indiske renæssance med Tagore, Sri Aurobindo; eller man ser på den Italienske Renæssance, man ser på den Tyske Klassik inden for musik og litteratur – især med musik fra Bach til Beethoven og til Brahms. Dette er bidrag til universalhistorien, som, når alle nationer først kender de bedste udtryk for den anden kultur, jeg er helt sikker på, vil få alle konflikter til

absolut at forsvinde; og vi vil få en rig, universel kultur, der består af mange, nationale udtryk og traditioner. Men som stadig er forenet af universelle principper for kunst og videnskab.

Download (PDF, Unknown)

Silkevejen omfatter uddannelse, kultur og den 'bløde forbindelse'

3. jan., 2017 – Bredden og målene for Silkevejen er skitseret i en artikel i *Peoples Daily* den 2. jan., der starter med en opsummering af nogle af de projekter, der er gået frem i løbet af 2016, såsom de næsten 2000 togafgange mellem Kina og Europa, og færdiggørelsen af Qamchiq-tunnelen i Usbekistan. Men der er mere i Silkevejen end den »hårde«, fysiske infrastruktur, siger Huang Rihan, adm. dir. for Bælt & Vej Institutttet ved Centret for Kina og Globalisering.

Den 22. juni, sidste år, opfordrede præsident Xi, i en tale for det Lovgivende Kammer i Usbekistans Øverste Forsamling i Tasjkent, til opbygning af en grøn, sund, intelligent og fredelig Silkevej, rapporterer artiklen. Huang forklarer, at en grøn Silkevej fremskynder miljøbeskyttelse og intensiv dyrkning for bæredygtig udvikling. »En sund Silkevej betyder et tættere samarbejde omkring sundhedspleje og sundhed blandt relaterede lande. En intelligent Silkevej opfordrer til kultivering af mennesker og gensidig udveksling. En fredelig Silkevej tilsigter en implementering af et koncept for fælles, omfattende, samarbejdende og vedvarende sikkerhed i Asien, og

dernæst en promovning af verdensfred og stabilitet.«

Zhao Lei, en professor ved den Centrale Partiskole, forklarer: »Tidligere så folk for det meste 'Bælt-og-Vej'-programmer inden for felter som energi og infrastruktur. I 2016 er samarbejdet mellem Kina og landene langs ruterne blevet udvidet til uddannelse, kultur, sundhedspleje og telekommunikationer.« Det er den »bløde forbindelse«, der bringer mennesker sammen, sagde han.

Foto: Plakat for en forestilling i den Kinesiske Statsballet.

Kondolencehilsen til Alexandrov Ensemblet og det russiske folk

Video: Medlemmer af New York City Schiller Institut borgerkor synger den russiske nationalsang uden for det Russiske Konsulat i New York fredag, til ære for ofrene for flystyrtet, mange af dem medlemmer af Alexandrov Ensemblet.

✘ *Leder fra LaRouchePAC, 31. december, 2016 – På vegne af det Internationale Schiller Institut ønsker jeg at overbringe vores dybeste kondolence i anledning af det tragiske tab af 92 menneskeliv, der døde i flystyrtet på vej til Syrien. Denne ulykke er så meget desto mere årsag til sorg, fordi musikken og den patriotiske ånd hos Alexandrov Ensemblets medlemmer ville have overbragt et budskab om håb til det syriske folk. Dette er en befolkning, der i fem år har været ofre for den kriminelle politik for regimeskifte og behandlet som bondebrikker i et geopolitisk skakspil, i en total overtrædelse af deres suverænitet.*

Alexandrov Ensemble har været et udtryk for de højeste, moralske værdier i Rusland og, som klassisk korsang generelt, taler til tilhørernes sjæl og skabende potentiale. Det er derfor ekstremt vigtigt, at den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu meddelte, at han nu indleder prøver for at udvælge de bedste talenter til fuldt ud at genrejse Alexandrov-koret.

At optræne sangstemmen er vigtigt for alle, eftersom en velplaceret stemme kan udtrykke komponistens kreative hensigt og tale direkte til den samme egenskab hos tilhørerne. Det repræsenterer derfor et uerstatteligt element i den harmoniske udvikling af karakteren. Lad mig derfor dele den idé med Dem, at man, ud over at genopbygge Alexandrov Ensemblet, opretter tusinder af Alexandrov-kor i skoler over hele Rusland for at ære Ruslands heroiske bidrag i befrielsen af Syrien og samtidig udbreder den opløftende virkning af at synge i kor til den unge generation.

Et nyt paradigme er i færd med at blive til, som det eksemplificeres af integrationen af den Eurasiske Union og det Nye Silkevejsinitiativ, og som etablerer en helt ny relation mellem nationerne. Vi har brug for en dialog mellem de bedste traditioner fra hver kultur for, at dette nye paradigme kan vokse til at blive en ny æra for civilisationen – kendskabet til det bedste fra en anden kultur vil føre til en kærlighed til denne kultur, og vil derfor erstatte fremmedfjendskhed og had med mere ædle følelser. I denne nye æra vil geopolitik blive overvundet for altid, og loyaliteten over for menneskehedens fælles mål vil etablere et højere niveau af fornuft. Det er grund til trøst for os alle, at flystyrkets tragiske dødsofre bidrager med deres udødelighed til opbygningen af denne bedre verden.

Helga Zepp-LaRouche,

Præsident, Det Internationale Schiller Institut.

[Dette budskab blev modtaget på det Russiske Konsulat i New York om eftermiddagen, den 30. december, og efter anmodning ligeledes sendt til TASS.]

(2. januar 2017 – 440.000 mennesker har set videoen indtil nu!)

Foto: Alexandrov-koret og Yosif Kobzon synger i Warszawa, oktober, 2009.

Hvordan skaber man en renæssance?

Leder fra LaRouchePAC, 29. december, 2016 – Diskussionen mellem Lyndon og Helga LaRouche og Videnskabsteamet og Komiteen for Strategi tirsdag, 27. december, eksemplificerede processen, der karakteriserer en renæssance – og en nutidig, økonomisk genrejsning for USA. I denne dramatiske dialog kom den ene taler efter den anden frem med nye og varierende ideer – alle forskellige, men alle sammen fremprovokeret af en fælles, udtalt hensigt, og alle tenderende imod et implicit, fælles mål samtidig med at nære hinanden, som gnister af samme bål. Man bliver mindet om Platons beskrivelse af sin dialogmetode i skriftet »Syv breve«.

De var ligesom små strømme, der samledes i åer og sluttelig i store floder, altid ført frem af en usynlig, u håndgribelig kraft. Hvilken kraft? Den største af alle kræfter: det selvopretholdende bekræftende, menneskehedens fælles mål. Hvordan går det til, at noget, som man på ét tidspunkt ikke engang troede eksisterede, senere kan blive formålet med ens liv? Kan blive den mission, hvis betydning langt opvejer ens eget liv?

En generel modsætning i hele diskussionen, og som er særlig skarp i nutidens USA, var modsætningen mellem »kultur« versus »produktivitet«, som fejlagtigt opfattes som indbyrdes afvigende fra hinanden. Denne falske todeling går tilbage til Hegels løgnagtige skelnen mellem »Geisteswissenschaft« (humaniora) i modsætning til »Naturwissenschaft« (naturvidenskab) i det 19. århundrede. Det blev forværret af Bertrand Russells afskalning af videnskab, imod Einstein, med begyndelse i 1900. Franklin Roosevelt arbejdede med held på at overvinde det, indtil han i realiteten blev fjernet fra embedet af FBI, mens han endnu levede. Dernæst, efter Anden Verdenskrig, blev det yderligere opflammet af giften, der blev pumpet ud af Det britiske Imperiums Kongressen for kulturel frihed.

Kongressen for kulturel frihed i sit fulde omfang slog aldrig an i Sovjetunionen, selv om der var mange andre, alvorlige problemer; det er grunden til, at Friedrich Schiller synes mere respekteret i den sovjetiske satellitstat Østtyskland end i Vesttyskland. I sovjetisk tankegang var der altid overensstemmelse mellem produktivitet og det kulturelle niveau. Se den sovjetiske film fra 1972, »At tæmme ilden«, et stærkt fikcionaliseret portræt af rumfartshelten S.P. Koroljov. Instruktøren Daniil Khrabrovitskij blev af censuren tvunget til at ændre næsten alle fakta og navne, men han lagde så meget desto mere vægt på visse grundlæggende sandheder. Allerede næsten i begyndelsen af filmen forsøger den russiske, videnskabelige rumfartspioner Konstantin Tsiolkovskij lidenskabeligt at forklare den unge Koroljov, hvordan og hvorfor hele landets »kulturelle niveau« må bevæges langt, langt fremad, hvis landets fabrikker skal kunne producere kosmiske raketter, kunstige satellitter (»sputniks«) og rumfartøjer.

Det meste af det, præsident Putin gør, reflekterer hans højere standpunkt om denne kamp for at opgradere russisk kultur, som det for eksempel reflekteres i hans konference ved årets

afslutning.

Inden for rammerne af det nye, internationale paradigme, skabt af Vladimir Putin og det kinesiske lederskab, og efter dumpningen af Bush-Obama-diktaturet, er en renæssance og en økonomisk genrejsning i USA – én og samme sag, set fra to forskellige synsvinkler – nu umiddelbart på dagsordenen, hvis vi handler for at frembringe dem.

Foto: Prima ballerina ved Bolsjoj-balletten i Moskva Maria Alexandrova varmer op i det historiske teater før en forestilling. Foto fra 2013.

Styrken til at skabe en kulturel renæssance. □

Af Helga Zepp-LaRouche

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en

grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanses-vished; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser. Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Det følgende er et uddrag af et møde på Manhattan, med Helga Zepp-LaRouche, lørdag, den 17. dec., 2016. Webcastet med mødet, inkl. den efterfølgende diskussion, kan ses her: <https://larouchepac.com/20161218/manhattan-town-hall-event-helga-zepp-larouche-and-megan-beets>

Jeg mener, at alle befinder sig i en tilstand med store spændinger, for verden er endnu ikke et trygt sted. I går så jeg præsident Obamas angiveligt sidste pressekonference, live, og det, han sagde, var virkelig utroligt ondt. For han siger, at de har beviser; – nej, det påstod han ikke engang; de sagde, at Rusland havde hacket den Demokratiske Nationalkomite og andre computere og havde grebet ind i valgprocessen i USA. Der er hidtil ikke fremlagt nogen beviser. Dernæst truede han med gengældelseshandlinger imod Rusland; både åbenlyst, men også skjult, men at Rusland ville finde ud af, hvad budskabet var. Det er en temmelig utilsløret trussel; og de mennesker, der tabte valget, er virkelig hysteriske. I dag udtalte Hillary Clinton offentligt, grundlæggende set, at dette var Putins personlige hævn, fordi han ikke kunne lide det, hun gjorde som udenrigsminister. Det skal understreges, at en meget respekteret gruppe, Efterretningsveteraner for Fornuft (VIPS), med personer som senator Mike Gravel og Ray McGovern, og andre, offentliggjorde en erklæring om, at deres mangeårige erfaring som eksperter inden for cybersecurity havde fået dem til at se på disse e-mails; og de var ikke i tvivl om, at dette ikke var hackerangreb, men derimod lækager, som den form

for 'leaks', som Edward Snowden og Chelsea Manning havde foretaget indefra. Hvorom alting er, så er der en stor hype, og vi bør være opmærksomme på, at dette er meget farligt.

Det andet, der kunne ske fra nu og frem til nyvalgte præsident Trumps faktiske indsættelse i embedet, er, at der stadig kan komme en konfrontation med Rusland og med Kina. De nylige udviklinger i det Sydkinesiske Hav er bevis på det. Verden er på ingen måde i sikker havn endnu. Hysteriet omkring Aleppos såkaldte »fald«, som medierne karakteriserer det, er ikke mindre. Her har vi en militær løsning på et problem, der tydeligvis ikke kunne løses politisk; bl.a. pga. USA's sabotage af forhandlingerne i Genève. Så den militære mulighed var den eneste tilbageværende; og nu er folk befriet. Folk burde være lykkelige over, at ISIS har lidt et forfærdeligt nederlag. Jeg vil bare sige, at disse utrolige spin om begivenhederne virkelig viser, at vi absolut ikke befinder os i en sikker situation. I USA, men også i Europa, har man praktisk talt den situation, at folk kan opdeles i to grupper: dem, der endnu ikke er kommet sig over det såkaldte »chok« over Trumps valgsejr. Dette er de mennesker, der er tilhængere af geopolitik, af globalisering; som er tilhængere af det nuværende system, der har bragt verden til det punkt, hvor vi nu er. Og så har man de mennesker, der er lykkelige over, at Trump vandt; de håber på, at han vil konfrontere Wall Street, hvilket vi vil få at se, om han gør, i betragtning af den klasse, han tilhører, og hans udnævnelser af folk fra Goldman Sachs. Eller, at han vil konfrontere etablissementet generelt.

Jeg refererer blot til disse omstændigheder ganske kort for at påpege den situation, at jeg ikke mener, nogen af disse tankegange – hverken den første, med de mennesker, der er flippet ud over, at Hillary tabte; og heller de mennesker, der siger, at Trump vil konfrontere etablissementet – at ingen af disse to tankegange er fyldestgørende. Jeg mener, at vi må indføre en tankegang på et helt andet niveau, i den politiske proces: hvilket er grunden til, at opførelsen af *Messias* og en

hel række af andre koncerter er så ekstremt vigtig. Vi har diskuteret dette mange gange, men lad mig gentage det. Hvorfor er klassisk kunst og klassisk musik i særdeleshed så absolut afgørende, hvis menneskeheden skal komme ud af denne krise? Problemet er – jeg tror, I vil være enige med mig – at i mange år, næsten i 50 år siden mordet og mørklægningen af mordet på John F. Kennedy, har paradigmet i den vestlige verden, og især i USA, virkeligt ført til en utrolig forråelse af befolkningen. Mange mennesker er utilfredse med deres fremtidsudsigter; det faktum, at den forventede gennemsnitlige levealder i USA falder før første gang i lang tid, og der findes simpelt hen ingen anden indikator for levestandarden og en befolknings velbefindende, end netop den forventede levealder. Hvis den forventede levealder falder i en civiliseret nation, er det et sikkert bevis på, at nationen befinder sig i en total krise, og i et totalt forfald.

Hvordan får vi folk ud af det her? Hvordan får vi folk til at være deres ædlere selv? Hvordan får man folk til at være mere ophøjede end blot at sige, »Lad os håbe, at Trump konfronterer dem«? For, dette er stadig væk en følelse af vrede, frustration og så videre. Problemet er, som vi så ofte har diskuteret, at oligarkiet regerer over samfundet ved at reducere folk til at være væsener, der kun beherskes af følelser, emotioner; og de er meget dygtige til at manipulere disse følelser. At folk er vrede; at folk er deprimerede; at folk føler raseri; at folk føler glæde ved dekadente nydelser. Alt dette er oligarkiets redskaber. Når mennesket befinder sig på et sådant niveau, er det ikke virkeligt menneskeligt. Den første, der virkelig beskrev dette, var Platon i sit berømte eksempel med grotten. Han sagde, at folk, der kun tror på deres følelser, er ligesom de mennesker, der sidder i en grotte, hvor de kun ser svagt oplyste skygger af begivenheder, der finder sted uden for grotten; og de antager disse skygger for at være den ægte ting. Folk, der kun tror på sanselighed; disse kan antage forskellige former. For eksempel er monetarisme en sådan form; en tro på de (fysiske) sanser.

Eller utilitarisme – nyttefilosofi, at kun det, der er nyttigt, har værdi. Eller nominalisme; positivisme. Der er alle disse variationer af 'ismer', men de betyder grundlæggende set, at folk ikke tænker.

Klassisk kunst gør det, at den viser, hvordan mennesker først og fremmest lærer at forstå virkelige principper; de principper, der ligger bag den sanselige, den fysiske, fremtoning. Og de kan lære at blive virkeligt frie. Dette er den egenskab, der i høj grad har været en sjælden råvare i disse perioder. At mennesker har en indre frihed; at de har deres egen dømmekraft; at de udvikler deres indre stemme; at de lærer at lytte til deres indre stemme – man kunne også kalde det samvittighed. Det er generelt set stor kunst, der gør det muligt for folk at på en måde træne denne egenskab på en legende måde. For, når man ser på eller lytter til stor kunst, så er det ikke det alvorstunge i det virkelige liv; det er i denne forståelse ligesom det eksistentielle. Men man kan på en legende måde studere, hvad kreativitet er. Det er ekstremt vigtigt, at vi ikke glemmer, at, med mindre menneskeheden foretager springet til et helt nyt paradigme, hvor vi ikke blot tænker på én nation. Trump har lovet, at Amerika kommer først. Det er muligvis en god modgift mod det, der har fundet sted med denne hidtidige såkaldte globalisering; men det, der kræves, er en fuldstændig ny tankegang, hvilket er grunden til, at jeg er så glad for Friedrich Schiller; for hans ideer repræsenterer en sådan rigdom, som vi har brug for, for at komme til det nye paradigme.

Schiller sagde for eksempel, at det ikke er selvmodsige at være en patriot og samtidig en verdensborger; og jeg mener, at vi har nået en tilstand i menneskets historie, hvor vi må fastslå, at ingen nation kan give udtryk for en egeninteresse, hvis denne er i modstrid med målet for hele menneskeheden. Vi må derfor i denne debat introducere denne egenskab med at blive en verdensborger og samtidig elske sin nation. Kun da

kan det amerikanske folk alliere sig med det nye paradigme med den Nye Silkevej og menneskehedens fælles mål, for et skæbnefællesskab for menneskehedens fremtid, som Xi Jinping kalder det.

Jeg mener, at Schiller også af en anden grund er meget vigtig; han var fuldstændig rystet over sammenbruddet af den Franske Revolution, der førte til det jakobinske rædselsherredømme og drab på folk i guillotinen. Som reaktion på alt dette skrev Schiller *De æstetiske breve*; heri sagde han, at den eneste måde, hvorpå man kunne skabe en forbedring i det politiske liv, var gennem en forædling af individet. Jeg ved godt, at dette ikke ligefrem er det, folk tænker om politik; de tænker ikke på – den eneste måde, hvorpå mennesket kan gøre fremskridt, er, at vi alle sammen, jer, mig, alle, bliver forædlede, eller bestræber sig på at blive det, i hele deres liv. Jeg mener, at den idé om menneskeheden, som Schiller udviklede, er ideen om den skønne sjæl; for jeg mener, at det er nøglen til en masse ting.

Schiller udviklede denne idé om den skønne sjæl, idet han sagde, at det er en person, for hvem frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt, er forenet. Dette er en idé, man bør tænke over, for frihed og nødvendighed – hvad betyder det? Det betyder, at, uanset omstændighederne i ens liv, så gør man det, der er nødvendigt, ikke kun for sig selv og sin familie, men for menneskeheden som helhed – der kan have forskellige former og forskellige krav til forskellige tider. I øjeblikket betyder det at bringe USA ind i paradigmet sammen med resten af verden, og at overvinde denne forfærdelige fare for en konfrontation med Rusland og Kina; som med sikkerhed ville betyde civilisationens udslettelse. Hvad betyder det, at finde sin frihed i det, der er nødvendigt? Jeg vil gerne have, I tænker over det, for det har de fleste mennesker ikke gjort; og det er nøglen til virkeligt at blive fri. Frihed betyder ikke fraværet af lænker og fraværet af begrænsninger. Det betyder, at man er en totalt selv-determinerende person,

samtidig med, at man gør sin pligt med lidenskab. Man er ikke en kantianer, der siger, »Åh, jeg må gøre min pligt, og derfor er jeg virkelig sur; men jeg er en moralsk person, og derfor gør jeg, hvad jeg skal«. Man ser mange sådanne mennesker, men man må gøre det, der er nødvendigt, med glæde. Det kræver, at man opdrager sine følelser, så man altid, som Schiller siger, kan stole blindt på dem, fordi ens impulser aldrig vil diktere én andet, end hvad fornuften ville diktere.

Dette er en høj standard, men jeg mener absolut, det er muligt at opnå det. Klassisk kunst udgør det felt, i hvilket man kan øve sig i, hvad dette kræver. I et meget interessant skuespil, som Schiller skrev, og hvor han brugte et klassisk, græsk eksempel, nemlig *Bruden fra Messina*; og han skrev en indledning, hvori han diskuterer, hvilken funktion og magt, stor kunst har. Han siger, at, når folk lytter til et stort kunstværk – han talte i dette tilfælde om det græske kor; ikke et musisk kor, men koret i græske dramaer; og det sætter hos de mennesker, der oplever dette, en evne i dem fri; en evne, der gør mennesker virkeligt frie, en indre frihed. Denne frihed bliver tilbage, når forestillingen er slut.

Nogle af jer har allerede oplevet dette under festlighederne i anledning af 15-års dagen for 11. september (2001), med vore opførelser i fire katedraler i New York. Dette er selvfølgelig en meget dyrebar gave, som vi virkeligt må kæmpe for at gøre til den mere fremherskende kultur. Og jeg vil gerne give den nyvalgte præsident kredit for, at han vil gøre interessante ting; mindst halvdelen af det, han foreslår, vil blive til sandhed; nemlig at forny relationerne med Rusland og Kina og sætte dem på et godt fundament; det ville være gigantisk. Men jeg har alvorlige tvivl om, at dette spørgsmål om klassisk uddannelse og den æstetiske forbedring af mennesket kan forventes at komme fra denne Trump-administration. Men det er et absolut nødvendigt krav, at Amerika atter bliver stort, hvilket han har lovet at gøre.

Jeg mener, at vi behøver en ånd af forædling, af det sublime;

og dette niveau finder man ikke i nogen af udtalelserne. Jeg har i hvert fald ikke hørt noget, der ligner det. Men, man har hørt det fra folk som Benjamin Franklin, George Washington, Alexander Hamilton, John Quincy Adams og især Abraham Lincoln. Tænk på Gettysburg-talen og den skønne ånd, der udtrykkes i den; det er den tankegang – ikke i erklæringerne, men i ånden – i hvilken folk altid bør være, hvis de virkeligt er frie.

Så, i denne forstand, mener jeg, at vi har en enorm mulighed hen over denne juleperiode og ferieperioden, hvor folk altid har lidt tid til at læse, tænke og lytte til musik. Jeg vil opmuntre jer til ikke blot at gøre de ting, I plejer at gøre i denne tid, som at tage i indkøbscentret for at købe gaver til folk. Det er udmærket; men den virkelige mening med denne periode er, at man selv finder denne virkeligt højere identitet, som vi må mobilisere for at få verden til at blive et tryggere sted.

Det er, hvad jeg gerne ville sige, og det er mine bemærkninger til jer i dette øjeblik.[applaus]

**»Donald Trump og det Nye,
Internationale Paradigme«
(DANSK) Helga Zepp-LaRouches
hovedtale
ved Schiller**

Instituttet/EIR's seminar i København, 12. dec., 2016.

Jeg mener, at vi bør være meget glade, for hvis dette alt sammen går den rigtige vej; og det er for en stor del vores personlige forpligtelse at hjælpe, og jeg beder jer alle sammen om ikke at være passive tilskuere, men gå med i Schiller Instituttet for at være med til at implementere disse visioner og disse ideer, for så vil vi blive meget heldige med, at vi i vores levetid kan leve det nye paradigme. Og det nye paradigme vil blive første gang, menneskets værdighed vil blive virkeliggjort, og jeg mener, at det er en meget, meget vigtig mission, som vi alle bør vedtage.

Download (PDF, Unknown)

(Efterfølgende spørgsmål og svar, engelsk udskrift: [Klik her.](#))

København, 12. december, 2016 – I dag var Helga Zepp-LaRouche særlig gæstetaler ved et Schiller Institut/EIR-seminar i København, med titlen, »Donald Trump og det Nye, Internationale Paradigme«. Otte diplomater fra seks lande deltog, inklusive to ambassadører. Nationer fra Vesteuropa, Sydvestasien, Vest- og Østasien var repræsenteret, samt fra Afrika. Desuden deltog henved 30 af Schiller Instituttets medlemmer og kontakter, såvel som også et par repræsentanter for diverse danske og internationale organisationer.

Arrangementet indledtes af en forestilling, hvor Feride Istogu Gillesberg og Michelle Rasmussen fremførte en kinesisk kærlighedssang. Dernæst introducerede formand for Schiller Instituttet i Danmark, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, ved at beskrive den historiske rolle, hun har spillet i skabelsen af politikken med Den Nye Silkevej.

Helga Zepp-LaRouche indledte sin meget inspirerende og dybtgående tale med den revolution imod globalisering, som Brexit, Trumps valgsejr og Nej-resultatet i den italienske folkeafstemning udgør. Hun kom med en vurdering af potentialet i nogle af Trumps hidtidige erklæringer og udnævnelser og gik dernæst videre med en detaljeret diskussion af de to, modstridende paradigmer, der eksisterer i verden i dag. Dernæst opløftede Helga tilhørerne med Krafft Ehrickes og Nicolaus Cusanus' skønne ideer. Hun konkluderede med en appel til de tilstedeværende om ikke at handle som tilskuere på historiens scene, men derimod, sammen med os, at gå med i kampen for det nye paradigme.

Herefter fulgte en intens, timelang diskussion, hvor der kom spørgsmål fra alle de forskellige grupper, der var repræsenteret. Helga afsluttede mødet med at udfordre tilhørerne til at beslutte, hvad de ønsker at bruge deres liv til; hvilket mærke, som vil være til gavn for hele menneskeheden langt ud i fremtiden, ønsker de at sætte? Et udskrift af Helgas svar vil ligeledes snarest blive udlagt her på hjemmesiden.

Helgas tale og efterfølgende diskussion havde en dybtgående virkning på alle de tilstedeværende.

Friedrich Schiller:
»Favnet være millioner!
Søg op over stjerners hær!«

En af de ting, som Friedrich Schiller skriver i sine Breve om Menneskets Æstetiske Opdragelse, er, at man bør indgive i verden kursen mod det gode, og han fremfører, at, selv om vi

lever i vort århundrede, så bør vi ikke være skabninger af vort århundrede – at det, vi må give til menneskeheden, er det, menneskeheden har brug for, og ikke det, menneskeheden lovpriser. Jeg mener, at dette i særlig grad er passende for de omstændigheder, vi i dag konfronteres med, hvor der er en mulighed for at forme fremtiden; men det er en mulighed, som vi meget hurtigt må gribe, og den eneste måde, hvorpå vi kan gribe fremtiden, er ved at operere på et meget højere plan, end de fleste mennesker gør.

Download (PDF, Unknown)

Rumforskning og klassisk kultur – vi må genoprette den degeneration hos det amerikanske folk, der har fundet sted under Bush og Obama

Leder fra LaRouchePAC, 17. november, 2016 – I hele nationen, og i hele verden, træder ledende personer nu frem for at fastslå det potentiale, der nu præsenteres for USA og verden, for at gøre en ende på den død og ødelæggelse, der er blevet gennemtvunget under administrationerne Bush og Obama. General Harald Kujat, tidligere stabschef for det tyske Bundeswehr, har påpeget de drastisk forbedrede relationer mellem USA og

Rusland, som Trump og Putin har sat i gang som grundlaget – og det eneste grundlag – for at løse de uhyrlige kriser i Ukraine og Syrien. Tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman, der også tidligere har været viceforsvarsminister, sagde i et interview med Ron Paul, at Trump »bør erindre sig, at han grundlæggende set har anført en revolution – han anførte en flok mennesker, som Hillary Clinton kaldte ynkelige, til at komme ud til stemmeurnerne og markere deres afvisning af 'politik som hidtil' i Washington, og til den rent ud sagt degenererede atmosfære i vores politiske kultur«. Han roste Trumps stærke insisteren på, at USA må gå sammen med Rusland og fokusere på at knuse ISIS i Syrien snarere end at vælte Assad for regimeskift i Syrien og tilføjede, at det var »rent ud sagt vanvittigt, at USA prætenderer, at vi har absolut fortrinsret i havene ud for Kina på ubestemt tid«

Fremkaldt af valgchokket er en politisk følsomhed ved at overvinde den amerikanske befolknings og de europæiske befolkningers accept af ledere, der sanseløst dræber hundreder af tusinder af mennesker og ødelægger hele nationer samtidig med, at de fordriver millioner fra deres hjem som flygtninge.

Men, hvad er da årsagen til denne tidligere blinde accept af sådan ondskab? Den må fastslås som værende lokaliseret i befolkningernes degenererede intellekt, i ødelæggelsen af de menneskelige, skabende evner hos folk, der i to årtier har været underkastet et kulturelt forfald. Når troen på menneskets videnskabelige evne til at »underlægge sig hele naturen«, både på Jorden og i Universet, fordømmes af 'de grønne' som en ødelæggelse af Moder Jord, og underholdning reduceres til narkotika, vold og perversiteter; når skøn musik erstattes af pulserende støj – da er det muligt at overbevise folkeslagene om at lukke deres øjne for den rædsel, der begås i deres navn.

Nu er disse sind ved at blive vækket, både gennem den økonomiske ødelæggelse af deres liv, og gennem den revolutionerende ændring via valget, der giver et glimt af

håb.

Som Lyndon LaRouche har sagt i mere end fyrré år, så er det i et sådant skæbnesvangert øjeblik i historien, at den optimistiske tro på menneskehedens potentiale for fremskridt kan og må genoprettes og sikre en fremtid for alle mænd og kvinder på vores planet, gennem videnskabelige fremskridt, der løfter vort blik mod stjernerne, og gennem skønheden i klassisk kunst og musik, »ved hvilken man kommer til frihed«, som Friedrich Schiller sagde.

Frihed, fra City of Londons og Wall Streets destruktive magt over de vestlige regeringer, er nu inden for rækkevidde i takt med, at parlamentarikere, slagne af forbløffelse, i Europa og USA konfronteres med det eneste alternativ til det bankerotte, vestlige finanssystems ukontrollable kollaps: en Glass/Steagall-reform for at lukke de for-store-til-at-lade-gå-ned-spillebuler på Wall Street ned, og med en kreditpolitik i Hamiltons tradition, med princippet om national, dvs. statslig, bankpraksis til genrejsning af økonomien, rumprogrammet, videnskabelig forskning og internationalt samarbejde omkring nationsopbygning i hele verden, hvor den Nye Silkevej bringes til hele menneskeheden. (LaRouches Fire Økonomiske Love til USA's – og verdens – omgående redning.)

<https://www.youtube.com/watch?v=oYvdB5j1Flk>

Helga Zepp-LaRouche diskuterer strategi med aktivister fra LaRouchePAC, der er på vej til Washington, D.C., hvor hun understreger, at Trumps sejr og Clintons nederlag må ses som en del af et internationalt kursskifte. Det er nu op til os at sætte dagsordenen, begyndende med LaRouches Fire Love i traditionen efter Hamilton.

»Først og fremmest vil jeg gerne sige hej til jer. Dette er selvfølgelig en meget vigtig intervention, for valgresultatet i USA, som mange mennesker ikke så komme, er i realiteten en

del af en global udvikling. Alle forklaringerne, som de amerikanske medier kommer med, er for det meste røgslør, eller en eller anden forloren forklaring, som f.eks., at det var FBI, der kostede Hillary valget, osv., osv.

Det, der i virkeligheden finder sted rent strategisk, er, at befolkningsmasserne i den transatlantiske sektor – i Europa, og i USA i særdeleshed – nu virkelig har fået nok af et Establishment, der vedvarende har handlet imod deres interesser. Det, de kalder »overløberstaterne« – menneskene i disse stater er ikke repræsenteret af det transatlantiske etablissement. Dette ved de, fordi, for dem, er livs- og arbejdsvilkårene i løbet af det seneste årti, kan man sige, men i realiteten i løbet af de seneste 50 år, kun blevet værre og værre. Folk er nødt til at have flere jobs samtidig for at få økonomien til at hænge sammen. Der har været mange tilfælde, hvor deres sønner, og undertiden endda deres døtre, er blevet udsendt til Irak fem gange i træk og er kommet hjem, totalt nedbrudte. Så folk har oplevet, at livet bare bliver værre for dem, og at de med Washington/New York-etablissementet intet håb har.

Man så det samme fænomen med Brexit-folkeafstemningen i Storbritannien i juni måned; som også her ikke bare handlede om flygtningene, og ikke bare handlede om de mere åbenlyse spørgsmål, selv om disse spiller en vis katalyserende rolle; men, det var den samme, fundamentale følelse af uretfærdighed, og at der simpelt hen ikke længere findes en regering, der tager sig af det almene vel. Og uanset, hvilke forklaringer, de hoster op med, så vil dette ikke forsvinde, før situationen er forbedret, og god regering er genetableret i USA og Europa, og i andre dele af verden.

Det umiddelbart næste punkt, hvor den samme vrede med al sandsynlighed vil vise sig, er ved den forestående folkeafstemning i Italien – hvor man den 4. december vil have en folkeafstemning om en forfatningsændring og, som stemningen i øjeblikket er, som også vil blive en afstemning imod Renzi-

regeringen. Renzi lovede først at træde tilbage; nu siger han, at han ikke vil træde tilbage: Under alle omstændigheder, så vil denne udvikling fortsætte, indtil man indsætter en forbedring.

Trumps valgsejr er selvsagt et åbent spørgsmål, for det står endnu ikke klart, hvad hans præsidentskab vil blive for ét; men, som Lyndon LaRouche har understreget næsten hver dag siden valget, så er dette ikke et lokalt, amerikansk anliggende. Dette er et globalt anliggende; det er et internationalt spørgsmål.

En af de væsentligste grunde til, at Trump vandt valget, er, at han, især i den seneste fase, havde understreget, at Hillary Clinton ville betyde Tredje Verdenskrig pga. hendes politik for Syrien, fordi hun ... foreslog en frontal konfrontation med Rusland. Det var præcist at ramme hovedet på sømmet, for vi befinder os på en meget, meget farlig kurs for konfrontation med Rusland og Kina.

Under valgkampagnen har Trump gentagne gange sagt, at han ville have en anden holdning over for Rusland. Og siden han blev valgt, har han talt i telefon med både Putin og Xi Jinping og i begge tilfælde sagt, at han vil arbejde for at forbedre relationerne mellem USA og så Rusland og Kina, hhv. Dette er selvsagt ekstremt vigtigt; og det andet, ekstremt vigtige spørgsmål er: Vil han følge op på sit løfte om Glass-Steagall, hvor han især i byen Charlotte atter sagde, at han ville gennemføre Glass-Steagall?

Dette er virkelig hovedspørgsmålet. For kun, hvis man gør en ende på kasinoøkonomien, som er den virkelige årsag til krig, kan situationen i realiteten bringes tilbage på ret køl. Alle de progressive – Bernie Sanders, Elizabeth Warren og selv [Nancy] Pelosi – har allerede sagt, at de vil samarbejde med Trump, hvis han vil satse på dette økonomiske program med infrastruktur/jobskabelse/Glass-Steagall.

Vi bør lade tvivlen komme ham til gode; men, vi bør også være klar over, at hele Wall Street-slænget og de neokonservative i det Republikanske Parti vil gøre alt for ikke at få dette. Derfor må vi have denne intervention for virkelig at opdrage Kongressen og Senatet mht. det, der virkelig står på spil. Hele verden holder nu øje med – holder så at sige vejret – spørgsmålet, om der kommer en ændring til det bedre i amerikansk politik?

Det gør der forhåbentligt. Men det vil kræve alle forholdsreglerne. Glass-Steagall som den absolutte forudsætning, uden hvilken intet andet vil fungere; men det er ikke nok. For, vi taler ikke bare om en bankreform. Vi taler om et totalt nyt paradigme i det økonomiske system. Og dette nye paradigme må defineres af LaRouches Fire Love, som alle må sikre sig, at de forstår, når de skal udføre denne form for lobbyvirksomhed.

For, Lyndon LaRouche har understreget, at nøglen er at øge arbejdskraftens produktivitet. Som følge af de seneste årtiers neoliberale, eller monetaristiske, politik, er denne produktivitet i den transatlantiske sektor faldet under punktet for break-even, hvor det går lige op. Dette er grunden til, at vi må have en nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton; vi må have en politik for statskredit; vi må have et internationalt kreditsystem, et nyt Bretton Woods-system; og vi må selvsagt have et 'win-win'-samarbejde mellem alle nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej – også internt i USA – så den bliver til en verdenslandbro.

Af ekstraordinær betydning er den fjerde af de Fire Love, der siger, at man ikke kan få en forøgelse af økonomiens produktivitet, med mindre man satser på et forceret program for at opnå fusionskraft; samt et internationalt program for udforskning af rummet. For kun, hvis man foretager denne form for avantgarde-spring i produktiviteten – fusionsteknologi vil bringe os en helt anden, økonomisk platform. Med fusionsfaklen vil vi blive i stand til at få sikkerhed i energiforsyningen

til hele planeten; man vil få nye råmaterialer, fordi man vil blive i stand til at bruge ethvert affaldsprodukt, hvor man udskiller diverse isotoper og genskaber nye råmaterialer ved at sammensplejse isotoperne, som det skal gøres.

Så det repræsenterer et gigantisk, teknologisk spring. Det samme gælder for rumfartsteknologi, for det vil få samme virkning som under Apolloprogrammet, hvor hver investering i rumteknologi, i raketter, i andre nye materialer, gav 14 cents tilbage for hver cent, der blev investeret. Og alt fra computerchips til Teflon-køkkengrej, og alle mulige gavnlige resultater, opstod som biprodukter af rumforskning.

Og for at få verdensøkonomien ud af den nuværende tilstand, især i den transatlantiske sektor, må man have denne form for kursomlægning i retning af videnskabeligt og teknologisk fremskridt og en forøgelse af **energigennemstrømningstætheden**. Og hele denne Grønne ideologi – som i virkeligheden er en ikke-udviklingsideologi – må erstattes; og verden må komme tilbage til den kurs, hvor det fysiske univers' virkelige, fysiske love er kriteriet for sandheden, og ikke en eller anden ideologi.«

Foto: Besætningen fra ekspedition 49, Shane Kimbrough, NASA-astronaut, sammen med Roscosmos-kosmonauterne Sergej Ryzhikov og Andrej Borisenko, og som alle i øjeblikket befinder sig om bord på den Internationale Rumstation, hvor de har arbejdet sammen i over fire måneder i kredsløb. [foto: NASA]

Geopolitik i Washingtons interesse – eller politik for menneskehedens fælles mål?

Af Helga Zepp-LaRouche

5. november, 2016 – Ganske uanset, hvem, der vinder valget i USA, så må hvert eneste land i verden derefter revurdere sin egen, strategiske situation og sine egne, eksistentielle interesser, og give sin politik en ny retning. Ifald den høgeagtige Hillary Clinton vinder, bliver Tysklands udenrigspolitik umiddelbart stillet over for den udfordring, ikke at lade sig trække ind i en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland, som truer med at opstå ud fra Clintons erklærede Syrien-politik. Hvis Donald Trump vinder, vil terningerne atter blive kastet på ny.

Download (PDF, Unknown)

Foto: Den kinesiske premierminister Li Keqiang og hans lettiske modpart Maris Kucinskis overværer underskrivelsen af dokumenter om bilateralt samarbejde inden for handel, transport og kultur efter deres forhandlinger i Riga, Letland, 4. nov., 2016.

I Hamiltons fodspor:

**»LaRouches Fire Love for
global,
økonomisk genrejsning
og civilisationens vækst«
Af Helga Zepp-LaRouche;
Tale til Schiller
Instituttets
konference den 29. okt.
i Manhattan, New York**

Men det andet område må komme fra en bevidst beslutning om, at verden behøver et nyt paradigme; at, hvis vi forbliver inden for rammerne af det nuværende paradigmes aksiomer, med geopolitik og globalisering, så mener jeg ikke, at vi kan løse det. Det, vi må gøre, er at skabe en renæssance, en kulturel renæssance, der udgår fra den idé, at mennesket ikke er et dyr, og at, selv om mange mennesker i øjeblikket opfører sig på en dyrisk måde, så er mennesket den eneste skabning, eller den eneste art, der er i stand til at overvinde enhver begrænsning af sit eget intellekt og af teknologiske vanskeligheder. Hvad som helst, menneskeheden ønsker at takle, kan den gøre.

Download (PDF, Unknown)

»Tysklands potentielle rolle i udviklingen af Verdenslandbroen«

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets
konference i Essen, 21. okt.,
2016

Kan menneskeheden, konfronteret med alle de kriser, vi ser for vore øjne, etablere et verdenssystem, i hvilket folkene kan leve sammen i fred? Er menneskeheden i stand til at definere et højere fornuftsniveau, eller er vi tvunget til – ved at holde os til de vante, og veltrampede, stier – at ramle ind i en stenmur og muligvis miste civilisationen for altid?

Jeg er overbevist om, at det er muligt at finde dette højere fornuftsniveau, og at gøre det til virkelighed. Ligesom den gamle Silkevej, under Han-dynastiet for hen ved 2.000 år siden, ikke blot var et middel til vareudveksling, men også til udveksling af teknologi, kultur og filosofi – og således førte til en enorm forbedring af levestandarden i alle de nationer og regioner, der deltog – således er jeg også overbevist om, at det er muligt at sætte en Ny Silkevej, en ny politik for at knytte nationer sammen, på dagsordenen i dag.

Download (PDF, Unknown)

»Potentialiet for Frankrig og hele Europa i opbygningen af Verdenslandbroen«

Tale af Helga Zepp-LaRouche til Schiller Institut-konference i Lyon, Frankrig

»Hvad skulle således holde Europa tilbage fra fuldt ud at tage imod Kinas tilbud om »win-win-samarbejde« om at forlænge den Nye Silkevej til Øst- og Centraleuropa, Balkanlandene, Sydeuropa og, frem for alt, om at genopbygge det krigshærgede Mellemøsten og om at påbegynde den presserende nødvendige industrialisering af Afrika, og således virkeliggøre den eneste politik, der kan forhindre et endnu mere rædselsfuldt forløb af flygtningekrisen?

Svaret er indlysende. Den amerikanske administration og Storbritannien insisterer på ideen om en unipolær verden, som i denne form allerede er ophørt med at eksistere. Den transatlantiske verden står umiddelbart for, med fuld kraft at brase lige lukt ind i Thukydid-fælden[1], som den tidligere, amerikanske formand for generalstabscheferne, Martin Dempsey, gentagne gange har advaret om. Og Europa har hidtil været fanget i det gamle paradigme, hvor det tilpasser sig et Washington-konsensus uden at stille mange spørgsmål.«

[1] Gr. Historiker, ca. 460-400 f.Kr.; advarede Republikken Athen, der var blevet et Imperium, om, at det ville forårsage sin egen undergang ved at indlede imperie-krige.

Download (PDF, Unknown)

De to paradigmer i stærk kontrast

Leder fra LaRouchePAC, 18. oktober 2016 – I denne uge finder der intense møder mellem europæiske og amerikanske, politiske og militære ledere sted i hele Europa, møder, hvor man diskuterer og planlægger krige – krige i Syrien, i Irak, i Yemen og i Ukraine. Det underliggende grundlag for alle disse forhandlinger er Obamas og Londons hektiske bestræbelser på at få støtte til krig mod Rusland og Kina. Europæiske regeringer og/eller ledende institutioner yder i stigende grad modstand mod dette vanvid, men Obama og hans forsvarsminister Ash Carter er i færd med at planlægge provokationer, som kunne kickstarte en irreversibel proces hen imod krig, og således true selve civilisationen med et atomart holocaust.

Og dog er det således, at det store flertal af verden ser hen til Kina, Rusland og Indien, der **i sidste uge mødtes med deres BRIKS-partnere** Brasilien og Sydafrika i Goa, Indien, hvor de kickstarter, ikke krig, men global udvikling, med højhastigheds-jernbaneprojekter, der forbinder nationer gennem en Verdenslandbro; hvor de underskriver aftaler om opbygning af kernekraft og anden infrastruktur og andet samarbejde omkring rumforskning; og hvor de løfter de mange millioner

mennesker i Asien, Afrika og Sydamerika, der er ramt af fattigdom, op til en menneskelig levestandard sådan, som Kina har løftet 700 millioner sjæle op af fattigdom.

Hvilket paradigme vil afgøre menneskehedens fremtid? Den vil, et langt stykke hen ad vejen, blive afgjort af USA. Samtidig med, at krigspartiet mobiliserer sine kræfter, og i takt med, at det uafvendelige kollaps af Deutsche Banks derivatmættede aktiver spreder panik i det vestlige finanssystem, så undertrykkes Obamaadministrationens ødelæggelse og befolkningens had til Obama og hans klon Hillary Clinton kun delvist af det pornografiske klovneshow, som præsidentkandidaterne opfører, eller som de syge medier promoverer.

Valg til regering, som det forudsås af Amerikas grundlæggende fædre, handlede om mere end at vælge politiske repræsentanter – de udgjorde en periode, hvor intelligente mennesker adresserede og opdragede borgersamfundet omkring de fundamentale principper for naturlig lov og den mission, nationen spiller for verdens fremtid. Det er grunden til, at **Lyndon LaRouches præsidentkampagne** hen over tre årtier har haft en dyb og varig indvirkning på nationen, på trods af relativt få stemmer, og på trods af konstante angreb fra regeringens og mediernes side.

Aldrig i denne nations historie er kandidater blevet så udskældt af befolkningen, som i det aktuelle valg, selv om ingen af kandidaterne i mange tilfælde var kvalificeret til stillingen. Befolkningen har kun ét valg – at stemme for principper, og at mobilisere borgersamfundet til fordel for **LaRouches ideer, hans Fire Love** baseret på Alexander Hamiltons gennemgribende opdagelser, samt en genindførelse af klassisk musik og kultur.

Som Friedrich Schiller sagde, så må vi alle på én og samme gang være patrioter for vore nationer og verdensborgere. På denne måde kan borgere i alle nationer være med i den

ærefrygtindgydende opgave, at omstøde Amerikas deroute ned i et britisk imperiehelvede, og bringe denne engang så storslåede nation ind på linje med paradigmet for menneskeligt fremskridt.

Hvad ville Hamilton have gjort? Find ud af det.

Foto: Den russiske præsident og udenrigsminister Lavrov diskuterer med den amerikanske udenrigsminister John Kerry. December 2015. (Foto: kremlin.ru).

»En ny finansarkitektur og en renæssance af klassisk kultur er presserende nødvendigt«

Med udskrift af Helga Zepp-LaRouches hovedtale til konferencen:

»BRICS topmødet: Alternativer for en Verden i Krise«

13. oktober, 2016 – Helga Zepp-LaRouche holdt følgende hovedtale, »En ny finansarkitektur og en renæssance af

klassisk kultur er presserende nødvendigt« ved en videokonference den 13. oktober med titlen: »BRIKS-topmødet: Alternativer for en Verden i Krise«, som blev afholdt med samtidige møder i Guatemala City, Mexico City og Lima, Peru. Møderne i disse tre byer var forbundet live via Google Hangouts on Air, og en paneldiskussion fulgte efter fr. Zepp-LaRouches bemærkninger, med dr. Mario Roberto Morales (professor ved San Carlos Universitetet, Guatemala), dr. Horacio Sanchez Barcenas (vicepræsident for den Nationale Sammenslutning af Økonomer, Mexico) og Luis Vasquez Medina (*EIR*, Peru). Begivenheden blev sponsoreret af Centret for Latinamerikanske Studier ved fakultetet for politisk videnskab ved San Carlos Universitetet, Schiller Instituttet og *Executive Intelligence Review (EIR)*.

Det følgende er det engelske udskrift (i udkast, er ikke redigeret) som forlæg til oversættelse:

Helga Zepp-LaRouche Message to Ibero-America Events
Thursday, Oct. 6, 2016

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Good day. Thank you so much for inviting me to address your conference. The world is in a very, very dangerous situation. Everybody who watches the strategic development every day can see how the confrontation between the United States and Russia is increasing. Just a few days ago, the official coordinator for the cooperation with Russia of the German government said in the 2nd channel of German TV, that a direct military confrontation between the United States and Russia can no longer be excluded. Now, it's not that this is something new, but the fact that a representative ... What he referred to was the complete breakdown of negotiations between Russia and the United States over the Syria crisis. And there is the immediate danger of an escalation if

the policies of such people as General Petraeus or Sen. John McCain would be implemented.

And I think everybody knows that if it would come to war between Russia and the United States, it would be a global war, and it would lead to the annihilation of all of mankind in all likelihood.

Now, there is a second danger to civilization which could also lead in the end to a nuclear war, and that is that we are about to face a total collapse of the trans-Atlantic financial system, much, much worse than 2008. The IMF has named Deutsche Bank as {the} bank with the most risk in the whole global financial system, and depending on what will be the outcome of both the IMF/World Bank annual meeting in Washington right now, where the CEO of Deutsche Bank, John Cryan, went to, but also at the same time to negotiate with the Department of Justice to reduce the fine of \$14 billion which the DOJ had fined Deutsche Bank for criminal manipulations before the secondary mortgage crisis in 2007-2008, from \$14 billion to only \$5 billion, because \$14 billion would mean de facto the insolvency of Deutsche Bank.

Now, the German daily {Die Welt} said what Cryan is doing is a "chicken game," that Deutsche Bank has \$42 trillion worth in outstanding derivatives, and that is enough if Deutsche Bank goes bankrupt, to bring down the entire financial system, and according to the old wisdom, if you have enough debt you can impose the conditions how this debt will be renegotiated; but {Die Welt} basically said, this is a chicken game which nobody

would survive.

Now, Deutsche Bank is maybe the worst case, but by far not the only one. Deutsche Bank, as I said, has \$42 trillion in outstanding derivatives, that is about 12 times the entire GDP of the German economy per year, and it's still about 3 to 4 times the GDP of the entire European Union. Therefore, it is obvious that if Deutsche Bank collapses, neither the bail-in law which is by now law in the entire European Union, nor bail-out would be sufficient to solve the problem. And if you look at the engagement of these derivatives with the banks which are counterparty to Deutsche Bank, it involves the entire too-big-to-fail banking system of the trans-Atlantic system, and if Deutsche Bank goes without state intervention, and that is obviously not the solution either, it could be like the super-nova, basically evaporating in a very brief time.

A similar situation is true for the Italian banks, for the British banks after the Brexit, and one should not overlook that all of these banks have large fines to pay for crimes. Deutsche Bank had to pay because they manipulated and cheated the customers in the real estate market in the United States. Wells Fargo just had a hearing in the U.S. Congress because they set up 2 million fraudulent, fictitious bank accounts to steal. Then you have HongShang banking corporation, which is openly laundering the entire drug money of the Mexican drug mafia. They all were involved in the LIBOR manipulation, which caused the three-digit billion losses for the customers.

We are for sure heading towards an October crisis. This is not going to be a crisis after the U.S. election: This is now. And all the means of the central banks, quantitative easing they have been doing since 2008; negative interest rates, which kills the savings of the population; and now they're talking about "helicopter money" which is really the last straw. All of these tools do not function any more.

There is a remedy, and that is, you have to implement immediately the Glass-Steagall banking separation law, exactly what Franklin D. Roosevelt did in 1933. Lyndon LaRouche has enlarged that conception to say, we need Glass-Steagall, that is, you have to write off the speculative part of the banks; but then you have a lack of liquidity and therefore, you have to have a credit system in the tradition of Alexander Hamilton, which issues new, large credits for productive investments. But you also have to increase the productivity of the economy, you have to have a science driver, and the best for that is international space cooperation and vanguard technologies which go along with that.

We also need what Roosevelt did at the time, a Pecora Commission. Pecora was the New York State attorney, who investigated the CEOs of the Wall Street banks under oath at the time, to then send many of them to jail. And as a leading banker contact told us, if you don't do that, you cannot reinstate the confidence in the banks, because people have lost completely

confidence in the system which is obviously more criminal than not.

There is good reason that this can be done. Because in the United States both parties, the Republicans and the Democrats, have the Glass-Steagall Act in their platforms and despite the fact that Hillary Clinton is not for Glass-Steagall, it is important that in times of crisis such provisions are there. And there is a renewed optimism that you can mobilize the Congress, even if normally people have little hope that the Congress will do something useful, they just did by voting up the JASTA bill overriding the veto of President Obama in respect of the ability of the families of the victims of September 11th, to sue the Saudi government. This is a tremendous victory, because what was victorious in this situation was a sense for justice: That it was completely unjust that the victims of the September 11th terrorist attack would not have the ability, and the families in particular would not have the ability, to bring the criminals responsible for that terrorist act to court. And that has now occurred, and there is a tremendous sense that you can move, once people are united for a good plan, and once they act together.

Now, there is an equal yearning for justice concerning the banking system. The banking system which has provided unbelievable profits for a few, where bankers which provably are criminal can get away with bonuses of hundreds of millions of dollars, while the people they are looting, more and more of them

become completely impoverished.

The other important aspect about this is that the alternative financial system is already in place. Since 2013, when President Xi Jinping announced the New Silk Road, there has been an unbelievable development, in the tradition of the ancient Silk Road of 2,000 years during the Han Dynasty, which at that time was an immense exchange, not only of goods, but of culture, of ideas, and most importantly of technologies, of the ability how to produce silk, how to make porcelain, and other such vanguard technologies of that time; the idea is now that the same kind of exchange has been occurring since three years among the nations of the New Silk Road, but with modern technologies.

This is the largest infrastructure plan in all of human history: It's about twelve times larger than the Marshall Plan was which was helping to reconstruct Europe after the Second World War, in terms of actual buying power. It right now encompasses \$1.4 trillion; it already involves 43% of the world economy, and 4.4 {billion} people, 70 countries, are cooperating around it. It is the only long-term development strategy under the leadership of China right now. As a matter of fact, it's the only strategic plan to overcome this present geopolitical confrontation I mentioned in the beginning, because it is based on the idea of a "win-win cooperation" of all countries on this planet.

Very important, in respect to the financial crisis,

these

countries have started to set up an alternative financial system.

They have started the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), where immediately about 70 countries wanted to be founding members, despite enormous pressure from the United States not to do so. Even close allies of the United States, like Great Britain, Japan, South Korea, Germany, France, and Canada, they all wanted to be founding members of this new bank,

which has a starting capital of \$100 billion, which can be expanded, and will be. They also have created the New Development Bank, that is the bank of the BRICS countries; the New Silk Road Fund of \$40 billion; the Maritime Silk Road Fund;

the Shanghai Cooperation Organization has created a new bank; and

they have created something called the Contingency Reserve Arrangement which began as a pool of \$100 billion, helping the BRICS countries and other developing countries to fend off manipulative speculative attacks like those of George Soros and

other speculators.

It is very important that this idea of the New Silk Road is

expanding with an unbelievable speed, and many countries, not only in Asia, but also in for example, Eastern and Central Europe

are picking up on it. There is now a cooperation between China

and Greece, Serbia, Hungary, Czech Republic and even Poland, all

working on high-speed trains on infrastructure cooperation.

And

the idea is to extend this kind of a New Silk Road into the Middle East and into Africa, to address the very, very dramatic

situation there, to reconstruct the Middle East after the war, and to develop Africa, so that also the refugee crisis, which is one of the largest humanitarian crises in the world ever, to create conditions where Africa and Southwest Asia are being industrialized so that people do not want to leave their home, but rather, help to build up their nations.

All of this is not just business. The Silk Road is by no means only infrastructure in the narrow sense, connecting A to B through trains and ships, but it is also not just a replacement of American imperialism by Chinese imperialism, which is what some media are trying to insinuate. The New Silk Road, put on the agenda by China, is truly a completely different model of cooperation among states: It is based on dialogue, partnership and cooperation; and China does not want to be a new hegemon, but wants to have cooperation with all countries based on a "win-win" mutual benefit, where each country has their own advantage.

China has said many times, as a matter of fact, Xi Jinping has used the formulation that what is needed is a "community of shared destiny." Now, this is what the Schiller Institute has promoted for 25 years when we proposed the Eurasian Land-Bridge when the Soviet Union collapsed, and expanded it in the 25 years since, that the Silk Road must become the World Land-Bridge, we always have said that we need a completely new paradigm based on "win-win cooperation"; and that is exactly what is now pushed

by
China.

Now people always have suspicions, "what is the real aim of China?" But I have come to the absolute conclusion, that China {means} exactly what they're saying, that the world must not be run on the basis of a zero-sum game, but on the idea of a harmony of all nations.

Now, 2016 is the 2,567th birthday of Confucius and you have right now a total revival of Confucian philosophy, in all of China, in all schools, universities, cities, and there is right now a two-and-a-half-thousand-year-old history of Confucian tradition in China, with the very short except of the ten years of the Cultural Revolution. And that has shaped the Chinese mind to a very large extent, the Confucian idea that the world should be organized in a harmonious way, by allowing the harmonious development of all nations, of all families, of all individuals; and that a country cannot do well, if its neighbors are not doing well. The idea of Confucius that politics must be based on love, now that is associated with the idea that politics has only one aim, and that is the happiness of people, an idea which used to belong the American Declaration of Independence, and an idea which is also very, very known in the history of European humanism.

Confucius also taught that people have to have a lifelong learning, and that they should perfect themselves without limit, and that the highest ideal of man is the {chun tzu}, the wise man who is basically perfecting himself in the highest degree. And out of this comes the idea that the sage king is morally much more attractive than the hegemon. This is the same idea as Plato's "philosopher king," that only the wisest and most moral people should rule.

Now, while the hegemon rules by forcing the underlings into submission, the wise king and the wise leadership is elevating the people through inspiration. At the recent G20 meeting in Hangzhou, which occurred for the first time under the leadership of China, they have made a wonderful proposal to put the whole world economy on the basis of innovation and to share whatever scientific and technological breakthroughs are being made, immediately, with all other nations, but especially the developing nations, so that their development is not being held up.

Since then, they have announced scientific and technological cooperation among the countries along the New Silk Road; they opened up science and technology parks, huge exchange of scientists and youth, in order to spread these ideas in the quickest possible way. All of these policies are a reflection of the Confucian philosophy.

If you study it more closely, you will realize there is a tremendous affinity between Confucian thinking and European

humanism. They are much closer and much more related than most people are aware. While in China, a Confucian Renaissance is fully underway, it is the West which is in urgent need of such a cultural renaissance.

The Western world has plunged into a terrible moral degeneracy and decadence: If you look at the drug addiction, for example, well the case of Mexico, for example, is famous: The drug lords have taken over much of the country. But in the United States the drug addiction is the most important cause for the rising suicide rate which has quadrupled since 2001, since Bush came into office, suicides in all age groups. If you look at the violence in the United States, but also in other Western parts, you have the police violence, you have the school shootings, you have pornography, you have the total brutalization of behavior, which almost is a breakdown of civilized relations among people. I don't want to go into this more deeply, because you all know it.

So we need urgently, if you want to save humanity, we need a Renaissance of Classical culture. We have to go back to an image of man which emphasizes that, which separates man from all other living species and that is the creativity of the mind of the human being. The problem with popular culture is that it {de}-emphasizes this creativity. Pop music, for example, if young people go to discos, it almost always goes along with drug

consumption, with something which destroys the creative faculties of the mind.

We need a Classical culture which emphasizes the beauty of the best traditions of Greece, for example, Greek architecture, Greek historical dramas, Greek philosophy, but also the beauty of Dante, of Petrarca, of the Italian Renaissance; in the Spanish culture, of the Andalusian renaissance, of Cervantes, of Goya; in Germany, the Schiller, Beethoven, and many other great thinkers.

Now, why is Classical culture so absolutely important? Rather than being a soap opera, where you add irrational emotions one after the other, without rhythm or rhyme, you have in Classical culture either a poetical or a musical idea, and then, according to very strict principles of composition, you develop that idea until it is exhausted, in a thorough-compositional way; and then you come to a conclusion on a higher level of reason. And when you train your mind in this way, in Classical thinking, you become more creative. And it also leads to an education of the emotions. Because if you only rely on your senses, you are just reacting. That is why Friedrich Schiller demanded the aesthetical education of man: Namely, through Classical art, the aesthetical education teaches man to feel more noble and to education your emotions up to the level of reason, so that you can blindly follow your impulses because they will never tell

you

anything different than what reason commands. This is why we have

to reintroduce beauty into art, and the great German poet Friedrich Schiller said "Art which is not beautiful should not be called art."

In the Greek Classical period, you had the ideal of the identity of the beautiful, the truthful, and the good. And you

cannot be truthful if you are not trying to develop the idea of beauty, and you cannot develop the good without being truthful.

So there is an inner connection between these because they address the same faculty in the human mind.

The future of mankind very clearly will be in space.

If you

look at the evolution of man, or even of life as it developed through photosynthesis from the oceans to land, from lower to higher species, and eventually the creative mankind, man settled

at the rivers and oceans first; then through infrastructure development, opened up the landlocked areas of continents. And now with the New Silk Road we are completing that phase of the evolution, where man through infrastructure, develops the landlocked areas of all continents. And the natural extension of

that infrastructure development will be the opening up near space, probably first a colony on the Moon, and that will be the

launching pad for future space operations as our energy sources

become more dense, and we will be able to even understand much better what is the position of our planet in the Solar System, in

the Galaxy, and we will develop a much deeper understanding about the laws of the universe and the relationship of creative mentation to that Universe, because our mind is obviously not outside of the universe, but it's part of the universe, and it is the most developed part.

A lot more studies have to be made about that connection between the mind and the universe at large, and the better we understand that connection, the more rational we will become as a human species. The great German space scientist Krafft Ehrlicke developed the beautiful notion of the "extraterrestrial imperative," saying that man only becomes truly adult when we try to understand and conquer space more deeply, because man will only become fully rational when we do that. And Krafft Ehrlicke, who was a close friend of ours, said at the end of his life, that the importance of great Classical art was absolutely crucial, because if science is developed that does not yet say whether it's applied for something good, or for something bad; it is always man who applies that science which makes the difference. And therefore, the aesthetical and moral education to beauty and to the good is what will make the longevity of the human species possible.

Now, this is why we are saying, so emphatically, that the economic development of the New Silk Road must be combined with a Classical Renaissance of Classical culture, and that we must bring forward the best traditions of each culture, of Chinese

poetry and philosophy, of Chinese painting, of Indian philosophy,
of African wonderful philosophical contributions from the time of
Timbuktu; of other great cultures, which each, at one point had a
high phase in their culture, like the Arab Renaissance of the Abbasid Dynasty at which point the Arab culture was the most developed.

What we have to do, is we have to make the best phases of
these periods known, and then have a dialogue between these cultures and then out of that will generate love for the other culture; and we will indeed reach a new paradigm of civilization.

If we make that cultural universal heritage known to all
children, in the universal education, I think the future will be
that such geniuses as Bach, Schiller, Einstein, will not be such
an exception. There will never be a second Einstein, but we will
have many, many geniuses because we will provide children with a
much, much better opportunity to unfold all the potentials which
are embedded in them.

Now, I think we are not only on the verge of a potential
global war, but with the New Silk Road we are also at the edge of
entering a completely new paradigm of civilization, what I like
to call the "adulthood of mankind," and not any more behaving like
stupid two-year-old little boys kicking each other in the knee.

So we are really at an important historical moment,
and I
would ask all of you to join in a Renaissance movement,
because
I'm absolutely optimistic that if all good people on the
planet
are working together to this aim, we can do it.

De vestlige samfund er i færd med at kollapse – et Nyt Paradigme, eller en Ny Mørk Tidsalder

Det eneste, der stadig står, er kravet om Glass-Steagall, som i Kongressen og internationalt anerkendes som resultatet af Lyndon LaRouches ubøjelige kampagne hen over de seneste årtier, for at opdrage og mobilisere befolkningen og de politiske institutioner til at forstå, at udelukkende kun en tilbagevenden til den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelts krig mod Wall Street kan omstøde det igangværende kollaps af de vestlige økonomier.

26. juli 2016 (Leder) – Blodige massedrab fylder nu hver dag

medieoverskrifterne i alle den »avancerede sektors« nationer:

* En afsindig, tidligere ansat på en japansk institution for mentalt handicappede angreb og skar halsen over på 19 beboere og sårede yderligere 26 alvorligt, efter at han havde skrevet et brev til parlamentet, hvor han forklarede, hvad han havde til hensigt at gøre, som et udslag af »velgørende« medlidenhedsdrab;

* To terrorister angreb en kirke i Frankrig, hvor de skar halsen over på en præst og en nonne, før de selv blev dræbt af politiet. IS tog ansvaret for angrebet og bar således ved til det opildnede anti-muslimske bål i pressen.

* To selvmordsbombemænd fra al-Shabab sprængte deres køretøj i luften uden for en FN-fredsbevarende base i Somalias hovedstad, hvorved de dræbte 12 personer;

* To teenagere blev dræbt og 16 andre såret i Ft. Myers Florida, USA, da tre andre teenagere åbnede ild mod en gruppe mennesker uden for en natklub;

* Og i Tyskland fandt den femte drabsepisode på en uge sted, da en mand dræbte sin læge og sig selv på et hospital.

Dette er blot dagens tabstal. De er ikke alle terrorangreb, da nogle af dem er udført af mennesker, der er drevet til vanvid af deres håbløse situation i samfundet, eller voldskulturen, eller af de psykose-inducerende videospil og »populærunderholdningen«, eller af narkotika, eller af alle disse ting.

Det er et symptom på en døende kultur. Alt imens millioner drives fra deres hjem i Sydvestasien af Obamas politik for evindelige krige for »regimeskift«, og alt imens medierne i Vesten hyper Obamas løgn om, at Rusland og Kina er »aggressorstater«, der styres af diktatorer, som må konfronteres militært, så får befolkningen besked på at slutte sig til de politiske konventioners Romerske Cirkus og samle

sig til støtte for ledere, der kun har mere økonomisk ødelæggelse og global krig at tilbyde dem.

Men, hjernevasken er ved at falde fra hinanden. I USA har begge de politiske partiers konventioner været fiaskoer, der har frembragt kandidater, som et flertal af befolkningen hader, og som efterlader deres partistruktur i total forvirring. Det eneste, der stadig står, er kravet om Glass-Steagall, som i Kongressen og internationalt anerkendes som resultatet af Lyndon LaRouches ubøjelige kampagne hen over de seneste årtier, for at opdrage og mobilisere befolkningen og de politiske institutioner til at forstå, at udelukkende kun en tilbagevenden til den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelts krig mod Wall Street kan omstøde det igangværende kollaps af de vestlige økonomier.

Roosevelts berømte udtalelse, »det eneste, vi har at frygte, er selve frygten« er arbejdsprincippet i mobiliseringen af befolkningen til at gøre en ende på denne galskab – sammen med LaRouches advarsel imod enhver form for pragmatisme. Ingen delvise forholdsregler er mulige i en verden, der står ansigt til ansigt med term nuklear krig. Lederne af Det forenede Kongerige (UK) og De forenede Stater (USA) er, *af deres egen regering*, blevet bevist at være krigsforbrydere, gennem udgivelsen af Chilcot-rapporten i England og de hidtil hemmeligholdte 28 sider af Den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, 2001, i USA. Blair, Bush og Obama er blevet bevist skyldige i at lancere illegale aggressionskrige og i samarbejde med (eller kontrol over) terrorister, der skulle forfølge disse krige. Og alligevel er de fortsat på fri fod, og Obama sidder stadig i Det Hvide Hus, med fingeren på atomknappen.

Obamas fremstød for krig med Rusland og Kina er også i fare. Putin og Lavrov har trukket Tyrkiet ud af mobiliseringen for krig med Syrien og Rusland, mens Kina har trukket hele Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer (ASEAN) ud af mobiliseringen for krig med Kina. Verden ser hen til Rusland

og Kina for lederskab og udvikling, i stedet for Vestens nedskæringspolitik og krig. Selv de europæiske nationer begynder at se vanviddet i fremstødet for krig med Rusland, og i stedet se det gavnlige i fred og udvikling gennem samarbejde.

Det Nye Paradigme, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået, baseret på menneskehedens fælles mål, er inden for rækkevidde, hvis Vestens borgere har modet til at følge Schiller Instituttets lederskab med »Den Nye Silkevejs« udvikling for hele verden, og med Friedrich Schillers vise ord om, at vi både må være patrioter i vore nationer, og samtidigt være verdensborgere.

Foto: Den amerikanske udenrigsminister John Kerry og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov den 26. juli 2016, før en bilateral samtale på sidelinjen af ASEAN. (Foto: USA's Udenrigsministerium)

Helga Zepp-LaRouche fornyer sit krav om at forbyde voldelige videospil

»Den nye overraskelse er, at drabsmanden ikke var en islamisk terrorist; drabsmanden var svoren tilhænger af voldelige videospil«, og at han efterlignede tidligere massedrab, der ligeledes var betinget af disse oprindelige gerningsmænds langvarige brug af nedskydnings-spil og -videoer. Zepp-LaRouche sagde, at man måtte tage to skridt på verdensplan:

1. *Idet hun henviste til, at indenrigsminister DeMazière satte forbindelse mellem massedrabene i München og voldelige videospil, må man gennemføre et internationalt forbud af voldelige videospil, der omfatter et forbud mod dem på Internettet.*

I samtale med den amerikanske LaRouche-bevægelse i dag talte Helga Zepp-LaRouche om terroristdrabet på ni personer i München, udført af en enlig gerningsmand.

Helga LaRouche sagde: »Den nye overraskelse er, at drabsmanden ikke var en islamisk terrorist; drabsmanden var svoren tilhænger af voldelige videospil«, og at han efterlignede tidligere massedrab, der ligeledes var betinget af disse oprindelige gerningsmænds langvarige brug af nedskydnings-spil og -videoer. Zepp-LaRouche sagde, at man måtte tage to skridt på verdensplan:

1. *Idet hun henviste til, at indenrigsminister DeMazière satte forbindelse mellem massedrabene i München og voldelige videospil, må man gennemføre et internationalt forbud af voldelige videospil, der omfatter et forbud mod dem på Internettet.*
2. *Internationalt samarbejde med Rusland mod terrorisme, som præsident Vladimir Putin foreslog FN's Generalforsamling i september 2015.*

Teenagedrabsmanden fra München, Ali David Sonboly, lokkede unge mennesker til McDonalds på femårsdagen for Anders Breiviks massedrab af 77 unge mennesker i Norge i 2011. Drabsmanden fra München lå også inde med materiale fra et skyderi på en skole i Bayern i 2009. Sonboly tilbød at købe gratis mad i McDonalds til alle, der kom.

Det krav, som Helga Zepp-LaRouche kom med allerede i 2007, om at »Forbyde voldelige videospil«, må nu gennemføres, før der kommer flere hændelser med »enlige terrorister«.

Hendes appel lyder:

Helga Zepp-LaRouche:

Forbyd videospil med massedrab og vold på Internettet!

10. december 2007: Forkvinde for det tyske politiske parti, Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), Helga Zepp-LaRouche, udstedte nedenstående erklæring den 8. december:

»I kølvandet på de nylige, rædselsvækkende nyhedsrapporter om unge mennesker, der går amok og dræber deres medstuderende og lærere; unge skarpskytter, der plaffer ofre, de ikke kender, ned; og unge, psykopatiske mordere, der dræber andre mennesker efter, at de har set perverse film; alle disse hændelser demonstrerer på dramatisk vis, hvor presserende nødvendigt det er at vedtage behørig love, der, med hårde straffe, forbyder produktion og markedsføring af computerspil, der glorificerer vold, så vel som også forbud mod at bruge Internettet til at cirkulere materiale, der glorificerer vold.

Sluttelig har Selskabet for Videnskabelig Samtale-psykoterapi (Gesellschaft für wissenschaftliche Gesprächspsychotherapie e.V., GwG) offentliggjort et krav om et totalforbud mod disse computerspil. En repræsentant for selskabet forklarede, at »drabsspil er ligesom landminer for sjælen«. Og GwG kræver, at politikere handler, »før en hel generations børn og teenagers lokkes ind i en malstrøm af vold«. Desværre sker dette allerede.

Allerede i 1972, dvs. for 35år siden (!), forklarede USA's Øverste Embedslæge (Surgeon General[1]), såvel som også den Amerikanske Psykiatri-Sammenslutning, at der var en uomtvistelig forbindelse mellem vold i medierne og vold, der begås af børn og unge. Og i bogstavelig talt hvert eneste tilfælde, hvor unge mennesker dræber deres medstuderende og lærere med stor præcisionsskydning, viser det sig, at der foreligger en afhængighed af voldsvideoer og Internet-websteder, der glorificerer vold. Det er desværre tilfældet, at størstedelen af to generationers børn og teenagers har

været udsat for cirkulering af denne »underholdning«, der dræber intellekt og sjæl.

De kommercielle dræbervideoer havde deres oprindelse i militære uddannelsesprogrammer, gennem hvilke den amerikanske hær brugte dræber-simulatorer til at overvinde soldaternes naturlige modvilje mod at dræbe. Det er det samme, der finder sted med et videospil, der gør drab til en betinget refleks. Anvendelsen af mordsimulatorer til militære uddannelsesformål svarer til det bestialske koncept med Lejesoldater-hæren, som blev fremlagt af Samuel Huntington i dennes bog, *The Soldier and the State (Soldaten og Staten)*, og hvorved soldater skal uddannes til at udføre ordrer som zombier, der aldrig stiller spørgsmålstejn ved det, de får besked på at gøre. Hvis et sådant koncept regnes for barbarisk i hæren, så er det for børn og unge, der følelsmæssigt er langt mere indtryksmodtagelige, en total katastrofe. Resultatet er børn og unge, der følelsmæssigt er fuldstændigt forkrøblede, som meget let kan ty til aggression, og hos hvem den for mennesket enestående evne til at føle, og evnen til at føle empati, er totalt fraværende. I værste fald bliver de autistiske, eller endda mordere.

EU's Komité for »Menneskerettigheder i Internet-samfundet« har ansvaret for at håndtere disse spørgsmål, men har hidtil ikke indført nogen faktiske retningslinjer for videospil og Internet-websteder. Hvis de personer, der sidder i ansvarsfulde stillinger, ikke beskytter børn og unge, så gør de sig skyldige i overtrædelse af menneskerettighederne. Vi kræver et omgående forbud mod dræbervideoer og en effektiv blokering af de ovenfor nævnte Internet-websteder!«

Foto: Utøya.

[1] National chef for det amerikanske Public Health Service Commissioned Corps og øverste talsmand for regeringens sundhedsspørgsmål; han/hun udnævnes af præsidenten for en fireårig periode og godkendes af Senatet, og står lige under USA's vicesundhedsminister. (I Danmark har vi 3 embedslæger, der står direkte under Sundhedsstyrelsen).